



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Martina Bobáka a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **FRP Services, s.r.o.**, IČO: 01541137
sídlem Pražská 7, 261 01 Příbram

zastoupené Mgr. Danielem Bartošem, advokátem
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Bubeneč, 160 68 Praha 6

za účasti: **A. B.**, bytem X,

zastoupeného artpatent, advokátní kancelář s.r.o., IČO: 03636372,
sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Holešovice, 170 00 Praha 7
jako právní nástupce společnosti PatentCentrum Sedlák & Partners s.r.o.,
IČO: 26039354, sídlem Okružní 2824, 370 01 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 11. 2022, č. j. PUV 2012-26387/D22051451/2022/ÚPV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.Š.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 30. 1. 2023 domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 24. 11. 2022, č. j. PUV 2012-26387/D22051451/2022/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 4. 5. 2022, č. j. 2012-26387/D21048867/2021/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 478/1992 Sb.**“), vymazal užitný vzor č. 24 532 s názvem „Modulární elektronický systém pro svolávání a informování jednotek požární ochrany“ (dále jen „**Užitný vzor**“) z rejstříku užitných vzorů. Úřad přistoupil k výmazu Užitného vzoru, jehož majitelkou byla žalobkyně, k návrhu (dále též „**Návrh**“) osoby zúčastněné na řízení (dále též „**Navrhovatel**“) z důvodu, že technické řešení chráněné Užitným vzorem nesplňovalo podmínky způsobilosti k ochraně ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb., neboť nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. 11. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, shrnul obsah podaného rozkladu a reprodukoval relevantní právní úpravu. Připomněl, že Užitný vzor s právem přednosti ode dne 11. 7. 2012 byl zapsán do rejstříku užitných vzorů dne 12. 11. 2012 se třemi nároky na ochranu tohoto znění:
„1. Modulární elektronický systém pro svolávání a informování jednotek požární ochrany, vyznačující se tím, že řídicí jednotka (1) systému pro přijímání informací o mimořádné události je počítačovou sítí (3) Internet připojena k operačnímu středisku (2) a dále je k řídicí jednotce (1) systému připojeno zobrazovací zařízení (4) pro zpracování informace do audiovizuální podoby a pro zobrazení mapy a trasy k mimořádné události a dále zařízení (5) zvukového výstupu pro přehrávání informací o mimořádné události.
2. Zařízení podle nároku 1, vyznačující se tím, že k řídicí jednotce (1) systému je dále připojeno zařízení (6) tiskového výstupu pro tisk informace o mimořádné události a tisk mapy s trasou k mimořádné události.
3. Zařízení podle nároku 1, vyznačující se tím, že k řídicí jednotce (1) systému je dále počítačovou sítí (3) Internet připojeno zařízení (9) satelitní navigace v automobilu.“
5. Shodně jako Úřad, vycházel předseda Úřadu při rozhodování o rozkladu z Navrhovatelem předložených dokumentů (dále jen „**Namítané dokumenty**“): roční zpráva o stavu požární ochrany kraje Vysočina za rok 2008, sdělení na str. 64 včetně obrázků na této straně (dále jen „**D1**“); bakalářská práce „Návrh modelu informačního a komunikačního systému HZS JMK“, Hana Sečkařová, Vysoké učení technické v Brně 2010; sdělení na str. 36 a 37 (dále jen „**D2**“); bakalářská práce „Využití GIS a navigačních prostředků při řešení mimořádných událostí Plzeňského kraje“, Oldřich Dobrý, Vysoká škola báňská, Technická univerzita Ostrava 2010, sdělení na str. 27 až 34 (dále jen „**D3**“); diplomová práce „Informační podpora Integrovaného záchranného systému kraje, Bc. Radek Burieta, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně 2010, sdělení na str. 42 (dále jen „**D4**“); přihláška vynálezu CZ 2002-3696 (A3)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zveřejněná dne 18. 6. 2003, patentové nároky a kapitola Příklady provedení vynálezu (dále jen „D5“); užitný vzor CZ 23 862 (U) zveřejněný dne 24. 5. 2012, nezávislý nárok na ochranu (dále jen „D6“) a přihláška vynálezu US 2007 213 088 (A3) zveřejněná dne 13. 9. 2007, patentové nároky 1, 5 a 6 a odstavec č. 0007 (dále jen „D7“). Shledal přitom, že všechny Namítané dokumenty byly zveřejněny přede dnem práva přednosti Užitného vzoru, pročez je označil za relevantní stav techniky ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.

6. Předně se předseda Úřadu vypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v odůvodnění rozkladu stran Prvostupňového rozhodnutí a postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Vzhledem k tomu, že se žalobní body s rozkladovými námitkami v podstatné míře shodují¹, přičemž vypořádání rozkladových námitek ze strany předsedy Úřadu je samou podstatou žaloby, Městský soud v Praze na tomto místě neparafrázuje způsob tohoto vypořádání v Napadeném rozhodnutí a odkazuje na žalobní námitky shrnuté v části III. tohoto rozsudku a zejména na posouzení této věci zdejším soudem v části VII. tohoto rozsudku.
7. Předseda úřadu v Napadeném rozhodnutí posuzoval, zda technické řešení chráněné Užitným vzorem splňuje podmínky podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv, a to s ohledem na absenci přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. K vytvoření technického řešení totiž postačovala znalost stavu techniky a rutinní práce odborníka. Své závěry odůvodnil mimo jiné užitím metody „problém a jeho řešení“, na základě které určil dokument nejbližšího stavu techniky (D3), formuloval objektivní technický problém, který má být vyřešen, a následně dovodil, že odborník v oboru by k chráněnému řešení dospěl při znalosti řešení z nejbližšího stavu techniky na základě své běžné rutinní činnosti. Uzavřel, že by k nalezení chráněného řešení odborník nemusel uplatnit kreativní myšlení
8. Technickým problémem, řešeným Užitným vzorem týkajícím se svolávání a informování jednotek požární ochrany, bylo odstranění nedostatků dosavadního stavu techniky – zejména nespolehlivosti bezdrátové komunikace mezi zařízením a operačním střediskem. Výhodou řešení podle Užitného vzoru je komunikace prostřednictvím internetové sítě, která se vyznačuje vyšší mírou spolehlivosti a rychlosti. Předseda Úřadu porovnáním obsahu Užitného vzoru s obsahem Namítaných dokumentů, představujících relevantní stav techniky ve smyslu § 4 zákona č. 478/1992 Sb., shodně jako úřad shledal, že dokument D3

¹ Námitka vznesená pod prvním žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 18 - 19 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 2 na str. 18 – odst. 2 na str. 19); námitka vznesená pod druhým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 16 - 18 Napadeného rozhodnutí (srov. poslední odst. na str. 16 – odst. 1 na str. 18); námitka vznesená pod třetím žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 36 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 1, 2 na str. 36); námitka vznesená pod čtvrtým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 20 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 2 na str. 20); námitka vznesená pod pátým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 35 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 35 odst. 1); námitka vznesená pod šestým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 34 a 35 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 2 na str. 34 a odst. 2 na str. 35); námitka vznesená pod sedmým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 37 - 39 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 2 na str. 37 - 39); námitka vznesená pod osmým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 19 - 24 a 35 Napadeného rozhodnutí (srov. odst. 3 na str. 19 – odst. 2 na str. 24 a odst. 2, 3 na str. 35); námitka vznesená pod devátým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 27 - 33 Napadeného rozhodnutí (srov. poslední odst. na str. 27 – 33) námitka vznesená pod desátým žalobním bodem se shoduje s rozkladovou námitkou vypořádanou na str. 34 - 35 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 34 - 35).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

představuje nejbližší stav techniky pro Užitný vzor, neboť pochází z oblasti požární ochrany a řeší stejný technický problém, tj. problém komunikace mezi operačním střediskem a stanicemi jednotek požární ochrany, resp. koncovými zařízeními. Zároveň konstatoval, že využití sítě internet bylo pro komunikaci v rámci jednotek požární ochrany ke dni práva přednosti Užitého vzoru známo. Rozdíl mezi řešením podle Užitého vzoru a dokumentu D3 spočívá toliko ve způsobu propojení operačního střediska a řídicí jednotky stanice. Odborník v oboru by na základě obecných znalostí k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím (známé) sítě internet dospěl na základě své rutinní činnosti, tedy bez vynaložení kreativního myšlení. Ani jeden z nároků Užitého vzoru proto nesplňoval podmínky pro jeho ochranu, tedy přesah pouhé odborné dovednosti.

9. Závěrem předseda Úřadu konstatoval, že rozklad byl podán žalobkyní v zákonné lhůtě. Rovněž zopakoval, že Prvostupňové rozhodnutí po jeho přezkumu shledal souladným se zákonem, stejně tak jako postup v řízení, který jeho vydání předcházel. Návrh byl důvodný, neboť modulární elektronický systém podle Užitého vzoru nelze mít za technické řešení splňující podmínky způsobilosti k ochraně užitným vzorem ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě předeslala, že byla Napadeným rozhodnutím a samotným průběhem správního řízení přímo zkrácena na svých právech a shrnula skutkové závěry týkající se dle jejího tvrzení unikátního technického řešení Užitého vzoru. Akcentovala přitom, že základem systému je řídicí jednotka, která je způsobilá přijímat a vyhodnocovat data, která následně prostřednictvím internetu dále přenáší do interaktivních zařízení. Charakteristickým znakem odlišujícím Užitný vzor od dosavadního stavu techniky je právě využití internetu, což zajišťuje rychlý, stabilní a zabezpečený přenos téměř neomezeného objemu dat, oproti dříve využívané telekomunikační síti GSM.
11. Námitkami soustředěnými soudem pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně upozornila na nedostatky Návrhu a na způsob, jakým se Úřad s nedostatky vypořádal.
12. Především nesouhlasila s tím, že klíčová listina (dokument D7) k prokázání tvrzení Navrhovatele byla v rozporu s § 16 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), byla k Návrhu přiložena pouze v cizím jazyce. Návrh v době jeho podání nesplňoval podmínky stanovené § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Úřad neměl k Návrhu v rozsahu opírajícím se o obsah dokumentu D7 přihlížet a jeho provedení k důkazu pro nepřípustnost odmítnout. Úřad naopak dne 1. 6. 2021 vyzval Navrhovatele k předložení úředně ověřeného důkazního prostředku, což bylo v rozporu se zákonem splněno dne 14. 6. 2021.
13. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na další nedostatky Návrhu, které byly v konečném důsledku zhojeny v rozporu se zásadou koncentrace řízení. Jednak šlo o výše uvedené (dodatečné) vyžádání překladu dokumentu D7 ze strany Úřadu, dále pak o nedostatek spočívající v nemožnosti ověření pravosti a datace vytvoření jednotlivých důkazních prostředků. Akcentovala přitom, že Úřad vycházel z obsahu dokumentu D1, ačkoliv Návrh údaj o datu zveřejnění uvedené listiny ani důkaz takovou skutečnost prokazující neobsahoval a byl doplněn v rozporu se zásadou koncentrace řízení až na výzvu Úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

14. Námitkami soustředěnými soudem pod **třetím žalobním bod** pak žalobkyně brojila proti tomu, že Návrh neobsahoval základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 45 odst. 1 správního řádu, zejména datum narození Navrhovatele.
15. Námitkami soustředěnými soudem pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobkyně vytýkala absenci právního zájmu Navrhovatele, respektive absenci tvrzení o jeho právním zájmu. Podle § 17 odst. 4 zákona č. 478/1992 Sb. platí, že výmaz užitého vzoru lze provést i po jeho zániku, jen pokud je ze strany navrhovatele prokázán právní zájem. Navrhovatel se však v Návrhu ani v navazujících podáních otázkou právního zájmu vůbec nezabýval. V tom, že je vůči Navrhovateli blízké osobě veden civilní spor související s otázkou Užitého vzoru, pak právní zájem Navrhovatele shledat nelze, neboť sám Navrhovatel není účastníkem takového civilního řízení.
16. Pod **pátým žalobním bodem** žalobkyně upozornila na nekalý záměr Navrhovatele, který spočívá ve snaze obstruovat civilní řízení vedené proti jeho osobě blízké ve vztahu k její odpovědnosti za kontinuální porušování Užitého vzoru mající znaky nekalé soutěže. Žalobkyně Úřad a jeho předsedu o uvedené skutečnosti v průběhu řízení informovala, avšak bez odpovídající reakce. V rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu nedošlo k šetření práv žalobkyně nabytých v dobré víře, výmaz Užitého vzoru označila žalobkyně za rozporný s veřejným zájmem, neodpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
17. **Šestý žalobní bod** spočíval v tvrzení, že ze strany Úřadu došlo k překročení jeho pravomocí, když v rozporu s § 2 správního řádu napomáhal Navrhovateli dodatečně odstranit vady Návrhu, a to ať už výše zmiňovanou výzvou k odstranění vad podání, svévolným doplňováním neúplných tvrzení navrhovatele nad rámec obsahu spisu či výkladem skutečností nad rámec správního uvážení.
18. V důsledku překročení pravomocí byl podle žalobkyně Úřadem a jeho předsedou obdobně vyhodnocen právní zájem Navrhovatele, který z jeho strany nebyl nikterak tvrzen ani prokazován. Pokud správní orgán vycházel při hodnocení právního zájmu Navrhovatele z jeho stížnosti, tím, že vyhodnotil stížnost jako relevantní zdroj odůvodnění právního zájmu a nepostoupil ji žalobkyni, odňal žalobkyni právo vyjádřit se ke skutečnostem ve stížnosti obsaženým. K takovým skutečnostem pak nelze přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 218/2017 - 46).
19. Námitkami soustředěnými soudem pod **sedmým žalobním bodem** žalobkyně vytýkala Úřadu a jeho předsedovi neprovedení jí označených důkazů a nevypořádání se s jejími návrhy či námitkami, týkajícími se nezohlednění jí podané žádosti o určení, respektive nepřerušování řízení o výmaz Užitého vzoru v důsledku jejího podání.
20. Dále žalobkyně uvedla, že se předseda Úřadu nevypořádal s rozkladovými námitkami stran vnitřní rozpornosti Prvostupňového rozhodnutí. Úřad na jednu stranu uzavřel, že všechny podstatné znaky řešení vyplývají zřejmým způsobem z kombinace dokumentů, čímž vyvrátil naplnění podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Zároveň však ve vztahu k novosti určil, že předmětná dokumentace neobsahuje kombinaci všech podstatných znaků Užitého vzoru. Prvostupňové rozhodnutí tak žalobkyně označila za nepřezkoumatelné.
21. Pod **osmým žalobním bodem** žalobkyně namítala chybný postup správních orgánů při provádění a hodnocení důkazů, nedostatečnost tvrzení obsažených v Návrhu, nesprávné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

posouzení Užitého vzoru optikou patentového práva a s tím související aplikaci metody „*problem and solution approach*“ (ve vztahu k posouzení splnění podmínky překročení rámce pouhé odborné dovednosti) a v neposlední řadě užití neurčitých termínů ze strany správních orgánů bez řádného vysvětlení jejich obsahu, což podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č.j. 4 As 12/2011 - 100, má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

22. Žalobkyně mimo jiné připomněla, že dle dosavadní praxe Úřadu v oblasti technických řešení je zpravidla postačující, aby nároky na ochranu řešení zahrnovaly novost a inventivnost založenou na jasně a jednoznačně definovaných znacích v souladu s rozhodnutím Evropského patentového úřadu (dále jen „EPÚ“) s označením T 154/04. Nároky na ochranu Užitého vzoru jsou stručné, výstižné a jednoznačné, přičemž při jeho posuzování není na místě držet se pouze samotného popisu nároků, jak činí Úřad a jeho předseda, ale přihlídnout k dalším vlastnostem Užitého vzoru, a to i za účelem pochopení jeho smyslu jako celku. S odkazem na § 8 odst. 3 písm. b), c) zákona č. 478/1992 Sb. žalobkyně konstatovala, že povinností přihlašovatele není uvést v rámci přihlášky podrobný popis všech prvků řešení.
23. Žalobní bod shrnula tím, že Prvostupňovým a Napadeným rozhodnutím bylo v rozporu s § 2 odst. 2, odst. 4 a § 3 správního řádu zasaženo do jejích práv, neboť správní orgány nevycházely z důkazů, které byly řádně navrženy účastníky. K rozhodnutí ve věci samé, týkající se předem nedefinované právní otázky, došlo na základě správního uvážení bez řádného dokazování, přičemž na technické řešení chráněné Užitém vzorem byly při jeho hodnocení kladeny vyšší nároky, než jaké ukládá zákon č. 478/1992 Sb. Nadto správní orgány opakovaně užívaly neurčité právní pojmy bez bližšího vysvětlení, čímž porušily mimo jiné i zásadu předvídatelnosti
24. Námitkami soustředěnými soudem pod **devátým žalobním bodem** žalobkyně upozorňovala na chybné zjištění skutkového stavu stran okamžiku zveřejnění dokumentů D3 a D7 a právního zájmu Navrhovatele. Dále zdůraznila, že z obsahu dokumentu D1 neplynou žádné informace o řídicí jednotce, přičemž tu nelze zaměňovat za pojem „hardwarové a softwarové vybavení“. Drtivá většina znaků uvedených v nároku 1 chráněného Užitého vzoru v dokumentu D1 absentuje. Informace o řídicí jednotce přitom neobsahuje ani dokument D3, který byl označen za nejbližší stav techniky pro posouzení přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Stejně jako v případě dokumentu D1, i zde, oproti řešení chráněnému Užitém vzorem, probíhá komunikace pouze jednostranně, a to přímo ze systému operačního střediska do koncového zařízení. Ani v jednom případě nedochází k přenosu dat prostřednictvím sítě internet za použití řídicí jednotky, objem přenášených informací je tak zcela nesrovnatelný s řešením chráněným Užitém vzorem. Zjištěný nejbližší stav techniky proto prokazatelně neobsahuje samostatně ani v kombinaci technické řešení podle nároku 1 Užitého vzoru. Závěrem žalobkyně doplnila, že ze strany Úřadu ani jeho předsedy při posuzování důvodnosti Návrhu nedošlo k hodnocení nároků 1, 2 a 3 Užitého vzoru v jejich kombinaci, pouze samostatně.
25. **Desátým žalobním bodem** žalobkyně s odkazem na předchozí žalobní body namítala narušení rovnosti zbraní a rovného zacházení s účastníky. V průběhu správního řízení byly na žalobkyni a Navrhovatele kladeny rozdílné nároky při plnění jejich procesních povinností. Správní orgán sám rozšiřoval argumentaci Navrhovatele, odstraňoval její nedostatky a naopak nepřihlížel k argumentaci či se nevypořádal s návrhy žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Žalobkyně v závěru namítala nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí, způsobenou zejména nesprávností v rovině posuzování skutkových zjištění a právního posouzení, ale i dalších procesních pochybení, odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73. Za nezákonné, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, označila i Napadené rozhodnutí, a to mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem odůvodnění. Pro četnost a závažnost jednotlivých vad uvedených rozhodnutí, spočívajících mimo jiné v jejich vnitřní rozpornosti, je nadto označila za nicotná ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Navrhla proto, aby Prvostupňové a Napadené rozhodnutí soud označil za nicotná, případně aby obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 2. 2023 navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
28. K úvodnímu shrnutí žalobkyně stran podstaty Užitého vzoru žalovaný uvedl, že využití datových přenosů vyplývá z dokumentu D3, kdy přenos informací z operačního střediska do navigace GPS probíhá prostřednictvím datové sítě GSM/GPRS, přičemž technologie GPRS umožňuje uživatelům mobilních telefonů GSM přenos dat a připojení k internetu. Odborník v oboru by na základě uvedeného a svých obecných znalostí dospěl při své rutinní činnosti k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím sítě internet.
29. K námitkám pod **prvním žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že žalobkyně měla možnost vyjádřit se k obsahu dokumentu D7, když jeho úředně ověřený překlad jí byl spolu s Návrhem doručen k vyjádření dne 24. 6. 2021. Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60. Skutečnost, že překlad byl Úřadu dodán až necelý měsíc po podání Návrhu, žalobkyní namítanou nepřipustnost důkazu nezakládá, neboť překlad dokumentu D7 nepředstavuje dodatečnou změnu důvodů výmazu či označení důkazů ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Nadto nesplnění podmínky přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti se v napadeném rozhodnutí opírá o dokumenty D3 a D1, nikoliv D7.
30. K námitkám pod **druhým žalobním bodem** žalovaný odmítl, že by v namítaném řízení došlo k porušení zásady koncentrace vyjádřené v § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Konstatoval, že dodatečné doložení data zveřejnění dokumentu D1 nepředstavuje změnu důvodů výmazu ani změnu označení důkazů a odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 A 161/2012 - 89. Pokud jde o aplikaci § 37 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že zákon č. 478/1992 Sb. je předpisem speciálním a správní řád se užije tehdy, když zákon č. 478/1992 Sb. danou problematiku výslovně neupravuje. Vzhledem k tomu, že zákon č. 478/1992 Sb. ustanovení upravující odstranění vad podání výslovně neupravuje, na tuto problematiku je nutno aplikovat ustanovení obecné normy, tedy správního řádu. K tomu žalovaný doplnil, že zákon č. 478/1992 Sb. v § 21 odst. 1 obsahuje taxativní výčet ustanovení správního řádu, která se v řízení o užitečných vzorech nepoužijí, přičemž § 37 odst. 3 správního řádu zde uveden není. Jeho aplikaci proto nic nebrání.
31. Za nedůvodné označil žalovaný rovněž námitky soustředěné soudem pod **třetím žalobním bodem**. Absence uvedení data narození Navrhovatele není vadou Návrhu, která by způsobovala nezákonnost Napadeného rozhodnutí, když podle ustálené praxe Úřadu či jiných zápisných úřadů včetně EPÚ se u fyzické osoby vyžaduje pouze uvedení jména, příjmení, bydliště a státní příslušnosti. U právnické osoby je pak potřeba uvést název a sídlo. Uvedené požadavky jsou dány zvláštním charakterem řízení vedených před Úřadem, která

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

se běžné týkají účastníků ze zahraničí, kteří často identifikačním číslem nedisponují. K argumentaci žalobkyně žalovaný konstatoval, že Návrh údaje Navrhovatele i jeho zástupce v požadované kvalitě obsahoval s tím, že v průběhu řízení byla doložena plná moc obsahující odpovídající vymezení zástupčího oprávnění.

32. Ani **čtvrtý žalobní bod** neshledal žalovaný opodstatněným. Vzhledem k tomu, že užitný vzor byl v době vydání Prvostupňového rozhodnutí stále v platnosti, nemusel Navrhovatel právní zájem prokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 218/2017 - 46).
33. Pokud jde o **pátý žalobní bod**, jímž žalobkyně brojila proti způsobu, jakým se Úřad či jeho předseda (ne)vypořádal s namítaným nekalým záměrem Navrhovatele při podání Návrhu, což mělo vyústit v rozpor Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí s veřejným pořádkem, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší posuzovat okolnosti údajného nekalosoutěžního jednání. Při rozhodování o výmazu užitého vzoru je nutno postupovat podle zákona č. 478/1992 Sb. a správního řádu, přičemž ve výmazu užitého vzoru, který nesplňuje podmínky způsobilosti k ochraně, nelze spatřovat rozpor s veřejným pořádkem. V podrobnostech odkázal na obsah Napadeného rozhodnutí.
34. Za neopodstatněné pak žalovaný označil rovněž námitky pod **šestým žalobním bodem** s tím, že v Napadeném rozhodnutí přezkoumal Prvostupňové rozhodnutí v rozsahu rozkladových námitek týkajících se tvrzených překročení pravomoci a dostatečně se s nimi vypořádal.
35. K svévolnému vytváření argumentace ze strany správního orgánu podle žalovaného nedošlo, neboť Návrh tvrzení o nesplnění podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti obsahoval, a to včetně podrobné věcné argumentace a odkazu na příslušné důkazní návrhy. Žalovaný sice argumentaci Navrhovatele částečně doplnil, v takovém postupu však nelze spatřovat překročení jeho kompetencí. Posuzuje-li správní orgán, zda nároky na ochranu užitého vzoru splňují podmínky ochrany z důvodů, jichž se navrhovatel dodává, zabývá se logicky tím, zda jsou základní znaky uvedeny v Namítaných dokumentech, či zda k nim lze při vynaložení odborné dovednosti dospět. K uvedenému žalobnímu bodu žalovaný závěrem doplnil, že data zveřejnění dokumentů D2 až D4 jsou z nich přímo zřejmá a stran dodatečného doložení data zveřejnění dokumentu D1 odkázal na obsah Napadeného rozhodnutí.
36. Ani námitkám soustředěným pod **sedmý žalobní bod** žalovaný nepřisvědčil. Již v Napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč argumentace žalobkyně stran požadavku přerušení řízení o výmazu a vyčkání ukončení řízení o určení nemůže obstát. Je tomu tak zejména z toho důvodu, že nastíněný postup nemá oporu v právní úpravě ani v ustálené praxi Úřadu, zároveň však pro něj není opora ani logická. Podstatou řízení o určení je zjištění, zda předmět určení spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru. Podstatou řízení o výmazu užitého vzoru je zjištění, zda užitný vzor splňuje s ohledem na podaný návrh a uplatněné důkazy podmínky ochrany. Rozhodnutí o určení nemůže představovat předběžnou otázku ve vztahu k řízení o výmazu. Nadto řízení o určení bylo zahájeno až po podání Návrhu.
37. Žalovaný se neztotožnil s žalobkyní ani v otázce jí předestřené vnitřní logické rozpornosti Prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv kombinace Namítaných dokumentů neobsahovala všechny podstatné znaky Užitého vzoru, což svědčilo o novosti daného technického řešení, neznamená to automaticky, že technické řešení bez dalšího splňovalo i druhou podmínku spočívající v přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Při současném užití kombinace dokumentů D3 a D1 a uvážení o použití všeobecných znalostí odborníka (jeho rutinní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

činnosti) bylo Úřadem zcela správně shledáno, že technické řešení rámec pouhé odborné dovednosti nepřesahuje.

38. Žalovaný se dále ohradil proti námitkám uvedeným v **osmém žalobním bodu**, dle nichž nedošlo k objektivnímu hodnocení důkazů. Nesouhlasil přitom s tvrzením žalobkyně, že při splnění novosti by už odborná dovednost neměla být předmětem hodnocení. Správní orgány své závěry opřely o zjištění získaná z Namítaných dokumentů, zejména z dokumentu D3 a částečně i z D1, které byly Navrhovatelem označeny k důkazu. Stran schopnosti odborníka v oboru požární ochrany navrhnout řídicí jednotku, která by na základě informačního toku internetem, napojeného k řídicímu centru, dokázala systémově uskutečnit potřebné funkcionality, odkázal žalovaný na obsah Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí. Dodal, že pro komunikaci mezi prvky systému v rozhodné době byla užívána datová technologie GPRS, jak je přímo uvedeno v dokumentu D3.
39. Ohledně údajného posuzování Užitého vzoru hodnocením typickým pro patentové právo žalovaný konstatoval, že v předmětném řízení byl hodnocen pouze přesah rámce pouhé odborné dovednosti, a nikoliv vynálezecká činnost. V podrobnostech odkázal na strany 22 až 24 Napadeného rozhodnutí.
40. Pokud jde o žalobkyní vytýkané užívání neurčitých právních pojmů, postup Úřadu byl v tomto směru napraven v Napadeném rozhodnutí, kde je význam jednotlivých termínů, standardně užívaných v řízeních týkajících se užitečných vzorů ve smyslu zákona č. 478/1992 Sb., podrobně vysvětlen. Vysvětlení pojmu „přesah rámce pouhé odborné dovednosti“ je nadto patrné již z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, kdy na straně 16 až 17 Úřad vysvětlil, jakým způsobem při hodnocení uvedené podmínky postupoval. Stran aplikace metody „problém a jeho řešení“ („*problem and solution approach*“) žalovaný uvedl, že ačkoliv daná metoda nemá přímou oporu v zákoně, její užití ve vztahu k posuzování přesahu rámce pouhé odborné dovednosti ohledně technického řešení bylo dovozeno judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011 - 239). Výtky žalobkyně ohledně nedostatečné odbornosti Úřadu či jeho předsedy k posouzení odborných otázek potřebných k učinění rozhodnutí o výmazu Užitého vzoru žalovaný odmítl s odůvodněním, že je jako ústřední orgán státní správy zřízený na základě zákona č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, k výkonu své kompetence řádně personálně a odborně vybaven a disponuje odborníky v jednotlivých oblastech techniky.
41. K uvedenému bodu týkajícímu se správnosti hodnocení důkazů žalovaný doplnil, že při posuzování novosti byly Namítané dokumenty hodnoceny jednotlivě. Zároveň s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 8 A 85/2014 - 70, a jemu předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011 - 239, zdůraznil, že při posuzování přesahu rámce pouhé odborné dovednosti lze Namítané dokumenty kombinovat.
42. Za nedůvodné označil žalovaný rovněž námitky soustředěné soudem pod **devátým žalobním bodem** týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu. Stran zveřejnění dokumentu D3 žalovaný poukázal na datum odevzdání bakalářské práce 30. 4. 2010, které je uvedeno v samotném dokumentu, jakož i na § 47b zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, týkající se zveřejňování bakalářských prací. Pro úplnost přiložil žalovaný odkaz na webovou stránku (<http://dspace.vsb.cz/handle/10084/79292>), která datum zveřejnění, resp. vydání, jasně potvrzuje. S námitkami žalobkyně ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neprokázání zveřejnění dokumentu D1, nedostatku překladu dokumentu D7 do českého jazyka a neprokázání právního zájmu Navrhovatele se žalovaný vypořádal v rámci argumentace k předchozím žalobním bodům.

43. Pokud jde o věcné posouzení Užitého vzoru ve vztahu k řídicí jednotce, její existence z dokumentu D1 implicitně vyplývá, když řídicí jednotkou je myšleno hardwarové a softwarové vybavení pro přiblížení operačního řízení jednotkám požární ochrany. Užité vzor neobsahuje řídicí jednotku jako samostatně stojící prvek, který by sloužil k uskutečňování audiovizuálních výstupů, neboť k tomu účelu slouží specializovaná koncová zařízení. Řídicí jednotka je přítomným implicitním znakem i podle dokumentu D3, a to vzhledem k nezbytné přítomnosti příslušného hardwarového a softwarového vybavení na stanici z důvodu zajištění vygenerování popisu trasy z databáze. S žalobkyní nelze souhlasit, že by se správou databáze mělo rozumět jen jednostranné pasivní sdělování informací o trasách operačnímu středisku, neboť databázi tras si spravuje každá stanice sama, což přítomnost řídicí jednotky na stanici dokládá.
44. Žalobkyní odkazovanou absenci využití sítě internet žalovaný odmítl s tím, že dle dokumentu D3 přenos informací z operačního střediska do navigace GPS probíhá prostřednictvím datové sítě GSM/GPRS, která připojení k internetu umožňuje. Odborník v oboru by na základě znalosti využití sítě internet pro komunikaci mezi operačním střediskem a zásahovým vozidlem z dokumentu D3 a na základě svých obecných znalostí dospěl při své rutinní činnosti k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím sítě internet dle nároku 1 Užitého vzoru. Využití internetu pro komunikaci mezi operačním střediskem a řídicí jednotkou přitom žalovaný označil za jediný z podstatných znaků technického řešení, který dokument D3 neobsahuje.
45. Žalovaný dále nesouhlasil s argumentací žalobkyně, dle níž jsou popisovaná řešení dokumentu D3 a Užitého vzoru zcela odlišná, neboť řešení dle Užitého vzoru je zcela automatické. Své nesouhlasné stanovisko odůvodnil tím, že automatizace procesu z nároku 1 Užitého vzoru nevyplývá. Zde je uvedeno pouze propojení řídicí jednotky a operačního střediska sítí Internet. Způsob propojení dalších prvků s řídicí jednotkou není v nároku 1 ani v nároku 2 Užitého vzoru specifikován. Pouze u nároku 3 je konstatováno propojení řídicí jednotky se zařízením satelitní navigace v automobilu prostřednictvím sítě Internet.
46. Žalovaný rovněž odmítl výtku žalobkyně ohledně nehodnocení jednotlivých nároků samostatně. Napadené rozhodnutí obsahuje podrobné zdůvodnění, proč nárok 1 ani na něm závislé nároky 2 a 3 nepřesahují rámec pouhé odborné dovednosti. Postup, jakým žalovaný posuzoval jednotlivé nároky na ochranu Užitého vzoru, byl zcela v souladu se standardním postupem při posuzování hlavních a závislých nároků.
47. Konečně i **desátému žalobnímu bodu** žalovaný nepřisvědčil, neboť v řízení postupoval nestranně, aniž se dopustil porušení rovnosti stran či rovného zacházení s účastníky. Žalobkyni nebyl upřen prostor vyjadřovat se k jednotlivým procesním návrhům a uplatňovat procesní prostředky.
48. V závěru žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobkyně stran nepřezkoumatelnosti či nicotnosti Prvostupňového nebo Napadeného rozhodnutí. Důvody, na nichž uvedená rozhodnutí stojí, jsou dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vysvětleny, stejně jako jsou logicky srozumitelně prezentovány úvahy, kterými se žalovaný při jejich hodnocení řídil a které uplatnil při aplikaci příslušných zákonných ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V. Vyjádření zúčastněné osoby

49. Zúčastněná osoba ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 4. 2023 navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
50. Ztotožnila se s vyjádřením žalovaného a konstatovala, že technické řešení nelze označit za „revoluční“. Zdůraznila přitom, že skutečnosti, v nichž žalobkyně spatřuje výhody řešení oproti stavu techniky k datu podání přihlášky Užitného vzoru, v něm nejsou nikterak popsány.
51. Tvzení o absenci podstatných náležitostí Návrhu či o vadách předcházejícího správního řízení zúčastněná osoba označila za ryze účelová. Většina žalobních bodů byla žalovanou vypořádána již v rozkladovém řízení.
52. K **třetímu žalobnímu bodu**, týkajícímu se nedostatečného označení Navrhovatele v Návrhu, zúčastněná osoba uvedla, že ani žalobkyně neuvedla datum narození nebo identifikační číslo u jednoho z přihlašovatelů Užitného vzoru v přihlášce. Pokud by tedy absence uvedeného údaje měla způsobovat neplatnost Návrhu, zúčastněná osoba namítala, že neplatná by v tomto směru měla být i samotná přihláška Užitného vzoru, protože by k jeho zapsání nikdy nemělo dojít. Argumentaci stran plné moci pak s odkazem na vyjádření žalovaného zúčastněná osoba označila za zcela lichou.

VI. Jednání

53. Při ústním jednání konaném dne 13. 11. 2023 účastníci setrvali na své žalobní argumentaci. Žalobce akcentoval námitky stran porušení principu koncentrace. Žalovaný odmítl, že by z něj vyvěrající pravidla porušil, stejně jako že by vybočil z mezí jemu svěřených pravomocí. Soud při jednání zamítl návrh na provedení dokazování znaleckým posudkem z důvodů prezentovaných konkrétněji níže v části VII. tohoto rozsudku, neboť důvodnost uplatněné žalobní argumentace mohl posoudit i bez takto získaných poznatků. Na zbývajících důkazních návrzích žalobce při jednání k výzvě soudu netrval a jiné důkazní návrhy nevznsl.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

54. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
55. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda Úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud provedl výmaz Užitného vzoru z důvodu nesplnění podmínky přesahu rámce pouhé odbornosti technického řešení ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb.

Právní a judikatorní východiska

56. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb., platí, že „[t]echnická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.“
57. Z § 4 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb., se podává, že „[t]echnické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky.“ Z odst. 2 tohoto ustanovení se pak podává, že „[s]tavem techniky pro účely

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelůvi užitého vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.“

58. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. „[n]a návrh kohokoliv Úřad provede výmaz užitého vzoru z rejstříku, není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1 a 3.“ Podle odst. 4 uvedeného ustanovení „[v]ýmaz užitého vzoru z rejstříku lze provést i po zániku užitého vzoru (§ 16), prokáže-li navrhovatel právní zájem.“
59. Z § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., se podává, že „[n]ávrh na výmaz užitého vzoru z rejstříku musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se návrh na výmaz opírá. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny.“
60. Jak plyne z posledně citovaného ustanovení, řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru je ovládáno přísnou zásadou koncentrace řízení. Tomu ostatně odpovídá i ustálená judikatura, zabývající se uvedeným typem správního řízení.
61. Již v usnesení ze dne 19. 7. 2007, č. j. 5 A 130/2001 - 58, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]avrhovatel výmazu musí již v návrhu uvést veškeré důvody výmazu, které uplatňuje, a tyto důvody musí podpořit označením důkazů k jejich prokázání. Za důvod výmazu přitom nelze považovat pouze příslušné ustanovení zákona, tj. důvod ve formálním slova smyslu, neboť pojem důvod výmazu zahrnuje současně též tvrzení konkrétních skutečností, které naplnění zákonného důvodu výmazu způsobují. [...] Nemůže-li žalovaný v průběhu správního řízení brát zřetel na další důvody pro výmaz užitého vzoru, které nebyly uplatněny v původním návrhu, tím spíše není oprávněn konstruovat vlastní důvody výmazu navrhovatelem neuplatněné. V návrhovém řízení o výmaz užitého vzoru z rejstříku je totiž správní orgán limitován obsahem návrhu na výmaz, který představuje vymezení předmětu řízení, jež nelze překročit.“
62. V rozsudku ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 As 2/2009 - 112, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[ř]ízení o výmazu užitého vzoru je totiž ex lege řízením přísně koncentrovaným, v němž leží břemeno důkazu plně na navrhovatelůvi výmazu – podle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech návrh na výmaz užitého vzoru z rejstříku musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se návrh na výmaz opírá. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny.“
63. V rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[u]stanovení § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech zcela jednoznačně stanovuje povinnost navrhovatele výmazu svůj návrh věcně odůvodnit, což rozhodně neznamená, že by postačil odkaz na příslušné zákonné ustanovení. Vyžaduje se formulace konkrétních důvodů právních i skutkových, pro které by měl být užitný vzor vymazán z rejstříku. Tyto důvody pak navrhovatel výmazu není oprávněn dodatečně měnit.“ V další části odůvodnění téhož rozsudku pak Nejvyšší správní soud připomenul, že „[j]akékoliv doplňování argumentace osoby, která podala návrh na výmaz užitého vzoru z rejstříku, o důvody, jež tato osoba neuplatnila, je naprosto nepřipustné, neboť se jedná o neoprávněné zvýhodnění jednoho účastníka správního řízení oproti jinému. Obsahem návrhu na výmaz užitého vzoru musí být kompletní argumentace navrhovatele, proč má být užitný vzor z rejstříku vymazán, a k důvodům později uplatněným nemůže správní orgán přiblížit, natožpak si sám vlastní důvody domýšlet.“
64. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2012, č. j. 9 Ca 203/2009 - 64, vyplývá, že „[s]jejně jako Úřad průmyslového vlastnictví v řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru, ani soud v následně vedeném žalobním řízení nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí přihlížet k žalobním tvrzením opírajícím se o ty skutkové důvody pro výmaz užitého vzoru, které nebyly navrhovatelem výmazu uplatněny již v návrhu na výmaz užitého vzoru. Totéž platí i pro důkazní prostředky, které nebyly připojeny k návrhu na výmaz užitého vzoru, ale které žalobce předložil Úřadu průmyslového vlastnictví až následně, nebo je dokonce předložil či označil až v řízení před soudem. Opačný postup by byl v rozporu s koncentrační zásadou ovládající řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru, zakotvenou v § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech.“ Městský soud v Praze v citovaném rozsudku dále konstatoval, že „[l]istinu, jež sice obsahuje popis technického řešení totožného s tím, které je chráněno užitným vzorem, avšak zároveň není důkazem prokazujícím zveřejnění tohoto technického řešení, tj. jeho zpřístupnění veřejnosti, není možné akceptovat jako důkaz nenovosti technického řešení chráněného užitným vzorem. Takovým důkazem pochopitelně není ani dokument, který sice byl prokazatelně zpřístupněn veřejnosti, avšak žádný popis technického řešení totožného s řešením chráněným užitným vzorem neobsahuje. Důkaz prokazující námitku nenovosti technického řešení chráněného užitným vzorem musí vykazovat zároveň oba znaky – jak znak obsahový, tak znak spočívající ve zveřejnění tohoto obsahu.“

65. Z uvedeného judikurního rámce, který je relevantní i v kontextu nyní posuzované věci, tedy vyplývá, že zákon na obsah návrhu na výmaz užitého vzoru klade velmi přísné nároky. Jednak je zapotřebí, aby návrh již v prvopočátku obsahoval všechny důvody, pro které by dle navrhovatele technické řešení uvedené v napadeném užitném vzoru nemělo požívat ochrany dle zákona č. 478/1992 Sb. Zároveň musí být k návrhu přiloženy všechny důkazní prostředky, o které se návrh na výmaz opírá. Zpravidla tedy není možné, aby Úřad navrhovatele k dotvrzení rozhodných skutečností (důvodů) nebo k předložení důkazů či k jejich označení v průběhu správního řízení jakkoliv vyzýval. Návrh po obsahové (materiální) stránce, tedy co do důvodů a označení důkazů, musí být perfektní v okamžiku jeho podání.
66. Vyjádřená zásada koncentrace řízení přitom úzce souvisí s další podstatnou otázkou, týkající se míry požadované kvality argumentace uvedené v návrhu, respektive přípustnosti dotváření argumentace důvodnosti výmazu ze strany Úřadu. Uvedenou problematikou, byť ve vztahu k řízení o zrušení patentu podle zákona č. 527/1990 Sb. o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění dalších předpisů (dále jen „**zákon č. 527/1990 Sb.**“), se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 - 62. Podle citovaného rozsudku se Nejvyšší správní soud „[p]lně ztotožňuje se svou analogickou judikaturou týkající se užitných vzorů, na kterou stěžovatel poukazuje a podle níž žalovaný nemůže v řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru nad rámec návrhu konstruovat vlastní důvody výmazu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 37/2008 - 153, nebo ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100). Taktéž v řízení o návrhu na zrušení patentu je žalovaný vázán návrhem a v něm uplatněnými důvody. Nejsou-li důvody návrhu dostatečné, musí jej zamítnout. Výše uvedené pravidlo ovšem nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu, které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci.“
67. Nejvyšší správní soud tedy *per analogiam* připouští, aby Úřad při rozhodování o návrhu na výmaz užitého vzoru v určité míře rozvinul argumentaci navrhovatele stran jím uplatněných důvodů. Úřad je sice důvody uvedenými v návrhu vázán a nemůže z vlastní iniciativy vytvářet nové, smí však svými úvahami navrhovatelem uváděné důvody výmazu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podpořit. Klíčovou otázkou pro posouzení (ne)přípustnosti „dotváření“ argumentace ze strany Úřadu je proto předně zhodnocení potřebné míry konkrétnosti důvodů uvedených v návrhu a na ně navazující rozsah úvah, kterými Úřad navrhovatelem uplatněné důvody ve svém rozhodnutí rozvinul. Je přitom zřejmé, že ze strany navrhovatele nestačí návrh na výmaz odůvodnit prostým odkazem na zákonná ustanovení či blíže nespecifikovaný obsah dokumentů, z nichž má nezpůsobilost k ochraně ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb. *a contrario* vyplývat. V tomto směru je vyžadováno, aby navrhovatel konkrétně popsal, z jakých důvodů není technické řešení způsobilé k ochraně podle zákona č. 478/1992 Sb., a svá tvrzení dostatečně určitým způsobem provázal s odkazy na předložené důkazní prostředky. Opírá-li přitom namítané důvody výmazu ve svém návrhu o tvrzení stran stavu techniky v určitém období, platí, že nese břemeno tvrzení a důkazní nejen ve vztahu k obsahovému znaku, ale také ke znaku spočívajícímu ve zveřejnění tohoto obsahu.

Posouzení žalobní argumentace

68. Předně soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně označila Prvostupňové a Napadené rozhodnutí nejen za nezákonná, ale rovněž nicotná. Námitku nicotnosti spojovala s tím, že *„rozhodnutí neměla zákonné náležitosti a dále zejména pro četnost a závažnost vad, které řízení o výmazu Užitého vzoru, včetně zcela zjevně vnitřně rozporuplného předcházejícího a napadeného rozhodnutí, obsahuje.“* Zjevně tedy i v této souvislosti spatřovala důvody nicotnosti v okolnostech, o něž opírala jádro své žalobní argumentace, tedy v tom, že řízení o výmazu Užitého vzoru trpělo natolik zásadními vadami, že by k uvedeným rozhodnutím nemělo být vůbec přihlíženo.
69. Správní soudy ustáleně judikují, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za rozhodnutí orgánu veřejné moci považovat a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. V případě „obvyklých vad“ správních rozhodnutí se uplatní zásada presumpce správnosti a platnosti správních aktů. V rámci této zásady se na daná rozhodnutí hledí jako na existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů. Naopak v případě nicotných správních rozhodnutí se tato zásada neuplatní. Z povahy nejtěžších vad pak plynou i ty nejtěžší následky v podobě nicotnosti. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). Soudy v minulosti opakovaně zdůraznily, že vadami takové intenzity, které způsobují nicotnost daného rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. např. výše odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 24/2012 - 22, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

70. Definice nicotného správního aktu je odbornou literaturou i ustálenou judikaturou podrobně popsána a není sporu o tom, že se jedná o akt zatížený tak závažnými a nezhojitelnými vadami, že není způsobilý vyvolávat účinky, a proto jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Pokud je takový akt podroben soudnímu přezkumu, soud vysloví jeho nicotnost, a to i bez návrhu účastníků řízení.
71. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *„[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“*
72. Z obsahu argumentace žalobkyně se podává, že nicotnost obou rozhodnutí má být způsobena jednak absencí zákonných náležitostí a vnitřní rozporností Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí, jakož i četností a závažností vad, kterými správní orgány řízení o výmazu Užitého vzoru zatížily. Předmětná žalobní námitka nijak nevybočuje ze zbývajících žalobních argumentací. Žalobkyně namítanou nicotností v podstatě pouze umocňuje závažnost jí tvrzených pochybení ze strany Úřadu či žalovaného, soustředěných do jednotlivých žalobních bodů; soud proto v tomto směru v plném rozsahu odkazuje na závěry, které níže k vypořádání samotné podstaty žalobní argumentace vyslovil. Napadené ani Prvostupňové rozhodnutí zatíženo vadou nicotnosti není.
73. V logice uspořádání žalobních bodů přitom soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, když v podané žalobě mj. namítala, že *„žalovaný se nevypořádal se všemi důvodnými námitkami“* či že *„v rámci rozhodnutí nejsou neurčité právní pojmy náležitě definovány“* nebo že *„rozhodnutí obsahují hned několik důležitých rozporů v odůvodnění, které činí tyto rozhodnutí s přihlédnutím k výše uvedenému nepřezkoumatelnými pro nedostatek odůvodnění.“*
74. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

75. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
76. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jeho věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vysvětlil důvody, z nichž je zjevné, proč nepovažoval úvahy žalobkyně stran vnitřní rozpornosti Prvostupňového rozhodnutí za opodstatněné. Konstatoval přitom, že Prvostupňové rozhodnutí nebylo stiženo vnitřní rozporností. Podmínky stanovené § 1 zákona č. 478/1992 Sb. musí být splněny kumulativně, a proto pokud bylo Úřadem technické řešení shledáno novým, avšak zároveň nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti, nemohlo být způsobilé k ochraně podle zákona č. 478/1992 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2007, č. j. 9 As 37/2008 - 153). Stejně tak se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi rozkladovými námitkami.
77. Žalovaný nadto ani neopomněl náležitě definovat neurčité právní pojmy. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, je v tomto směru nepřiléhavý, stejně tak jako její úvaha, dle níž nelze absenci vysvětlení neurčitých právních pojmů v Prvostupňovém řízení zhojit Napadeným rozhodnutím. Z podstaty dvojinstančnosti správního řízení slouží rozkladové řízení k přezkumu zákonnosti, popř. v určitém rozsahu i věcné správnosti napadeného rozhodnutí, což v sobě zahrnuje mimo jiné možnost nadřízeného správního orgánu napadené rozhodnutí zrušit, změnit nebo naopak rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Zásada dvojinstančnosti přitom znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole nadřízeného orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Platí přitom, že *„[d]vojinstančnost řízení totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v prvostupňovém správním řízení.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017 - 40). Nejvyšší správní soud navázal na své předchozí úvahy, uvedené v rozsudku ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 As 24/2009 - 93, kde konstatoval, že *„[o]dvolání je řádným opravným prostředkem a smyslem odvolacího řízení je nejen posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranění vad prvostupňového řízení. Vady shledané v prvostupňovém řízení nebo rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou takové intenzity či rozsahu, že je nutné provedení nového řízení před správním orgánem I. stupně. Jen v tom případě odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí podle § 90 odst. 1 písm. b) správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Doplnění řízení před odvolacím orgánem může vyústit jak ve zrušení rozhodnutí, tak v jeho změnu podle § 90 odst. 1 správního řádu, ale může být i potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí a pak je na místě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podle § 90 odst. 5 správního řádu.“ Citované závěry lze přitom vztáhnout i na nyní projednávanou věc, kdy žalobkyně rozkladovými námitkami brojila proti užití nenadefinovaných neurčitých právních pojmů ze strany Úřadu. Předseda Úřadu se v Napadeném rozhodnutí uvedenou výtkou žalobkyně náležitě zabýval a pochybení Úřadu v tomto smyslu napravil. Klíčovou otázkou soudního přezkumu v této souvislosti přitom byla právě možnost předsedy Úřadu zjednat nápravu stran absence či eventuálních nedostatků definice užitých neurčitých právních pojmů v rozkladovém řízení, když ve zbytku argumentace – týkající se samotné podstaty žalobkyní předestřené problémy (nedefinování neurčitých pojmů), se obsah žalobních námitek kryje s námitkami rozkladovými, s nimiž se odpovídajícím způsobem již vypořádal předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí. I přesto se soud k otázce existence, respektive dostatečnosti definic neurčitých právních pojmů ve stručnosti vyjádří.

78. Žalobkyně částí žalobních námitek soustředěných pod **osmým žalobním bodem** upozorňovala, že v Prvostupňovém či Napadeném rozhodnutí byly bez patřičného vysvětlení užívány následující neurčité právní pojmy: „*všeobecné znalosti*“, „*obecné znalosti*“, „*odborník v oboru*“, „*přesah rámce pouhé odborné dovednosti*“, „*pouhá odborná dovednost*“, „*profesionální schopnosti odborníka v dané oblasti techniky*“. Uvedené tvrzení žalobkyně je však v rozporu se spisovým materiálem. Soud totiž ověřil, že citované právní pojmy byly správními orgány dostatečně vymezeny. *Odborníka v oboru* je dle Prvostupňového rozhodnutí třeba vnímat „*jako odborníka v dané oblasti techniky majícího průměrné obecné znalosti a schopnosti a majícího všeobecný přehled v odpovídajícím oboru v určité době. Tento fiktivní odborník v dané oblasti techniky je schopen kombinovat jednotlivé prameny informací ze stavu techniky a má kvalifikaci, která je obvykle potřebná pro řešení podobných úkolů v dané oblasti techniky.*“ (srov. předposlední odstavec na str. 10 Prvostupňového rozhodnutí). Pojem „*přesah rámce pouhé odborné dovednosti*“ byl vysvětlen jednak Úřadem na str. 16–17 Prvostupňového rozhodnutí, tak zejména žalovaným v rámci vypořádání rozkladových námitek (viz odst. 3. a násl. na str. 21 Napadeného rozhodnutí). Stejně tak obsah pojmů „*všeobecné znalosti*“ či „*obecné znalosti*“ byl předsedou Úřadu odpovídajícím způsobem vysvětlen, a to jako „*znalosti ze základních příruček, učebnic, monografií či encyklopedií*“ (viz 2. odst. na str. 22). Konečně pokud jde o pojem „*profesionální schopnosti odborníka v dané oblasti techniky*“, jeho definici lze seznat z charakteristik odborných kvalit odborníka, definovaných žalovaným jako způsobilost k používání standardních odborných výrazů a schopnost provádět běžnou rutinní práci a experimentování pomocí rutinních prostředků za účelem doplnění dílčích mezer ve svých vědomostech s tím, že jeho odborná erudice spočívá především v reproduktivních schopnostech (srov. odst. 4 str. 21 Napadeného rozhodnutí). Užité termíny tedy dle názoru soudu byly ze strany správních orgánů vyjasněny, pročez uvedenou část **osmého žalobního bodu**, úzce související s otázkou nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí, soud neshledal důvodnou.
79. Optikou shora uvedených východisek tedy nemohl soud přisvědčit žalobkyni, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a to ani pro nedostatek důvodů v žalobkyní specifikovaném ohledu. Ze závěrů žalovaného je zjevné, že se se všemi rozkladovými námitkami žalobkyně vypořádal, stejně tak jako proč nepovažoval žalobkyní akcentované okolnosti stran tvrzené rozpornosti Prvostupňového rozhodnutí za relevantní. Žalovaný přitom uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu seznatelné důvody,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pro které žalovaný rozkladovým námitkám žalobkyně nevyhověl. Vznášení námitek žalobkyní je tak dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalovaného o posouzení právních otázek. Žalovaný své závěry dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je srozumitelně vyjádřen a v předmětném správním řízení byly všechny neurčité právní pojmy dostatečným způsobem nadefinovány. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

80. Soud proto přistoupil k posouzení samotného jádra žalobní argumentace, tedy jednotlivých žalobních bodů.
81. Nemohl přitom odhlédnout, že za jednu z nejzásadnějších vad Napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, označila žalobkyně porušení koncentrace řízení podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., akcentované ve vztahu k **žalobním bodům 1, 2 a 6**. Vycházejí ze shora uvedených právních a judikatorních východisek dané problematiky, soud jednotlivé žalobní body posoudil následovně.
82. Žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** namítala, že Úřad nepřipustným způsobem vyzval Navrhovatele k doložení překladu dokumentu D7, který byl v Návrhu obsažen pouze v cizím jazyce. Žalobkyně zdůraznila, že předložení dokumentu D7 k návrhu v cizím jazyce představuje vadu řízení, která bránila jejímu právu se řádně k Návrhu vyjádřit. Podmínky, které by umožňovaly vycházet z cizojazyčné listiny ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, odkazovaného žalovanou, splněny nebyly, když obsah dokumentu D7 nebyl mezi stranami nesporný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, se tak jednalo o vadu řízení.
83. S uvedenou námitkou se vypořádal předseda Úřadu již v rámci rozkladového řízení, když ji neshledal příležitou. Překlad namítaného dokumentu D7 do českého jazyka byl k výzvě Úřadu ze dne 1. 6. 2021 do spisu Navrhovatelem založen v souladu se zákonem. Zdůraznil přitom, že se jednalo o důkazní prostředek, o nějž se zdůvodnění nepřesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti v konečném důsledku ani neopíralo. Stěžejním důkazním prostředkem byly dokumenty D3 a dále pak dokument D1.
84. Soud uvedeným žalobním důvodům nepřisvědčil s tím, že argumentace žalobkyně je částečně rozporná. Žalobkyně na jednu stranu tvrdí, že v důsledku předložení toliko cizojazyčného znění listiny (dokumentu D7), o jejímž obsahu nebyla shoda, neměla možnost se k Návrhu, respektive k uvedené listině, kvalifikovaně vyjádřit. Na druhou stranu brojí proti postupu Úřadu, který měl v rozporu se zásadou koncentrace řízení vyzvat Navrhovatele k předložení dokumentu D7 v českém jazyce. V této souvislosti považuje soud za vhodné zasadit do kontextu posuzovaného případu žalobkyní odkazované závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100.
85. Podle posledně citovaného rozsudku „[s]kutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve správním spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení § 16 odst. 1 správního řádu z roku 2004.“ Není pravdou, že by Úřad vycházel z obsahu cizojazyčné listiny, k jejímuž obsahu neměla žalobkyně možnost se vyjádřit. Z obsahu správního spisu se podává, že překlad dokumentu D7 byl k výzvě Úřadu do spisu založen Navrhovatelem dne 14. 6. 2021. Žalobkyně tak měla možnost se k obsahu předmětné listiny vyjádřit, když své vyjádření k Návrhu doručila Úřadu po opakovaném prodloužení lhůty k vyjádření až dne 1. 3. 2022. Zároveň se zcela jistě nejednalo o stěžejní důkazní prostředek, neboť z obsahu dokumentu D7, Úřadem ani jeho předsedou nebylo při vymezení stavu techniky ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

§ 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. vycházeno. V tomto směru tedy soud přisvědčil obraně žalovaného, neboť k porušení žalobkyní odkazovaného § 16 odst. 1 správního řádu nedošlo.

86. Nad rámec uvedeného je však třeba zdůraznit, že závěry posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu byly následně usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, v podstatné míře překonány. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu mimo jiné dovodil, že „*výklad § 16 odst. 1 správního řádu z roku 2004, jak jej provedl čtvrtý senát, by popřel smysl § 16 odst. 2 téhož zákona (druhá část věty první, věta třetí), neboť by tuto zákonnou možnost nemohl správní orgán prakticky využít. Správní orgán by musel v případě nevyžádání úředního překladu listiny předložené účastníkem řízení od tohoto účastníka vždy pořídit neprodleně překlad listiny sám, jinak by „vedl část řízení v cizím jazyce“. Takový výklad by byl nerozumný. Je třeba připustit, že v řízení dle správního řádu mohou správní orgány provádět důkazy cizojazyčnými listinami bez nutnosti pořídit vždy jejich překlad. Výklad, jak jej přestřel čtvrtý senát, je nepřiměřeně formalistický a odporuje zásadám rychlosti a hospodárnosti řízení, včetně zásady vyjádřené v § 4 odst. 1 správního řádu z roku 2004, podle něhož je veřejná správa službou veřejnosti, vůči účastníkům řízení má veřejná správa jednat vstřícně.“ Z uvedeného plyne, že provedení důkazu cizojazyčnou listinou neznámá bez dalšího vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Naopak, Nejvyšší správní soud se vyjádřil v tom směru, že správní orgány cizojazyčné listiny k důkazu provádět v zásadě mohou a měly by tak činit. Pouze ve specifických případech je třeba trvat na zajištění úředně ověřeného překladu listiny navržené k důkazu, jak vyplývá z dílčího závěru citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dle něhož „nelze najít rozumný důvod pro formální naplnění požadavku provést úředně ověřený překlad cizojazyčné listiny vždy, za situace, v níž jak správní orgán, který řízení vede, tak i účastníci řízení (komunikující strany) nečiní obsah cizojazyčné listiny sporným a nebrojí proti provedení důkazu touto listinou, neboť jejímu obsahu rozumí. Nastane-li stejná situace i v případě provedení důkazu cizojazyčnou listinou opatřenou správním orgánem samým, platí totéž. Legitimní cíl, jemuž má jinak požadavek na překlad cizojazyčné listiny sloužit, je dosažen.“*
87. Pro úplnost je vhodné konstatovat, že pokud jde o postup Úřadu, který upozorněním Navrhovatele ze dne 1. 6. 2021 zajistil opatření překladu cizojazyčného dokumentu D7, nejedná se dle soudu o porušení zásady koncentrace řízení podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. V této souvislosti soud opět odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, dle něhož bylo správnímu orgánu vytknuto, že provedl důkaz listinou, „*aniž si opatřil její oficiální překlad do českého jazyka [...]*“. Z uvedeného přitom možnost, respektive v některých případech dokonce i povinnost ze strany správního orgánu k opatření si překladu cizojazyčné listiny do českého jazyka přímo vyplývá. Tomu ostatně odpovídají i navazující závěry vyjádřené v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, podle nichž je zajištění ověřeného překladu cizojazyčné listiny navržené k důkazu zapotřebí v situaci, v níž ať už správní orgán, který řízení vede, nebo účastníci řízení (komunikující strany) činí obsah cizojazyčné listiny sporným a brojí proti provedení důkazu touto listinou, neboť jejímu obsahu nerozumí. Znamená to tedy, že k samotnému návrhu na výmaz užitého vzoru nemusí být nutně všechny důkazní prostředky přiloženy v českém jazyce a v odůvodněných případech je na správním orgánu, aby překlad zajistil. Jakým způsobem správní orgán překlad opatří, zda např. vyzve navrhovatele k jeho doložení, je přitom na správním orgánu. Ať už Úřad obsahu dokumentu D7 v anglickém jazyce nerozuměl, nebo přistoupil k zajištění ověřeného překladu prostřednictvím výzvy adresované Navrhovateli

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pouze z opatrnosti, předpokládajíc námitky ze strany žalobkyně k provedení důkazu cizojazyčnou listinou, soud takovému postupu optikou výše uvedeného výkladu nemohl nic vytknout. Není proto správná argumentace žalobkyně, že Úřad postupoval v rozporu s citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, neboť tomu bylo právě naopak. Závěrem k uvedenému žalobnímu bodu soud rovněž konstatuje, že dodatečným doložením překladu důkazního prostředku, jež byl k návrhu přiložen, nedochází ke změně rozsahu či označení důkazů (přesněji důkazních prostředků) ve smyslu § 18 odst. 2 věty druhé zákona č. 478/1992 Sb.

88. Žalobkyně námitkami soustředěnými pod **druhým žalobním bodem** namítala, že Navrhovatel přípisem ze dne 14. 6. 2021 nad rámec předkladu dokumentu D7 v rozporu se zásadou koncentrace řízení doplnil Návrh o tvrzení stran data zveřejnění dokumentu D1, přičemž k prokázání uvedeného údaje navrhl provedení dokazování dvěma webovými adresami a předložil výpis z internetového portálu na adrese web.archive.org. Dle žalobkyně Úřad tím, že při svém rozhodování vycházel z takto nově doplněných tvrzení a důkazních prostředků Navrhovatele, nedbal zákazu uvádění dodatečných změn důkazů a důvodů pro výmaz ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Obdobnou argumentaci přitom žalobkyně zopakovala v rámci formulování **šestého žalobního bodu**.
89. Obsahově obdobné námitky žalobkyně stran porušení koncentrace řízení ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. neshledal žalovaný v Napadeném rozhodnutí důvodnými. Dovožoval přitom, že doložil-li Navrhovatel údaje o datu zveřejnění dokumentu D1 nikoliv v původním znění návrhu na výmaz Užitého vzoru, ale teprve v průběhu správního řízení, nejednalo se o nepřipustnou změnu důvodů ani doplnění nových důkazů, ale pouze o vyjasnění Návrhu, přičemž takový postup v rozporu s koncentrací řízení není. Poukazoval přitom kromě jiného na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2015, č. j. 8 A 161/2012 - 89. Správní orgán v řízení o výmazu užitého vzoru může podle žalovaného využít k odstranění vad podání § 37 odst. 3 správního řádu, neboť jeho aplikace není taxativním výčtem nepřipustných ustanovení podle § 21 zákona č. 478/1992 Sb. vyloučena.
90. Žalobkyně označila v žalobě odkaz předsedy Úřadu na § 37 odst. 3 správního řádu za nepřipadný, a to s ohledem na specialitu ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., které předpokládá, že návrh na výmaz užitého vzoru bude prostý vad. Obecné ustanovení správního řádu o odstraňování vad návrhu se dle ní neužije. V tomto směru svou argumentaci podpořila odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2012, č. j. 9 Ca 203/2009 - 64, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, nebo ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 218/2017 - 46.
91. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb., platí, že „[p]ro řízení před Úřadem platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení,³⁾ o možnosti volby několika společných zmocněnců,^{3a)} o prominutí zmeškání úkonu,^{3b)} o přerušování řízení,^{3c)} o lhůtách pro vydání rozhodnutí^{3d)} a o ochraně před nečinností,^{3e)} dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu^{3f)} a dále ustanovení o účastnících řízení,^{3g)} ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona^{3h)} se však použijí.“
92. Podle § 37 odst. 3 správního řádu „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

93. Soud se předně zaměřil na možnost správního orgánu vyzvat navrhovatele k odstranění vad podání v rámci řízení o výmaz užitného vzoru. Žalovanému lze přisvědčit, že užití § 37 odst. 3 správního řádu v daném typu řízení není zákonem č. 478/1992 Sb. vyloučeno. V tomto kontextu je však třeba důkladně diferencovat mezi případem, kdy je podání vadné např. pro jeho neurčitost, nesrozumitelnost nebo absenci plné moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 62/2010 - 126) a situací, kdy návrh neobsahuje dostatek skutkových tvrzení či označených důkazů potřebných pro úspěch ve věci. Uvedené rozlišení má ve vztahu ke koncentrační zásadě zcela zásadní význam.
94. Soud ověřil, že Úřad přípisem ze dne 1. 6. 2021 (viz položka č. 13 správního spisu) s odkazem na § 37 odst. 3 správního řádu Navrhovatele vyzval k předložení úředně ověřeného překladu dokumentu D7. Současně s tím konstatoval, že *„[d]ále nebylo doloženo zveřejnění dokumentu označeného jako D1 a dále byla zjištěna absence písemné plné moci.“* Navrhovatel podáním ze dne 14. 6. 2021 doložil úředně ověřený překlad dokumentu D7 a plnou moc. Současně s tím označil zveřejnění dokumentu D1 minimálně od 6. 1. 2010, a to odkazem na web.archive.org. (viz položky č. 14 a 15 správního spisu).
95. Jak bylo uvedeno výše, předložení úředně ověřeného překladu listiny, která byla součástí Návrhu, koncentrační zásadě neodporuje. Stejně tak tomu je, s ohledem na citovanou judikaturu, i ve vztahu k dodatečnému předložení plné moci. Pokud však jde o konstatování Úřadu v přípisu Navrhovateli ze dne 1. 6. 2021, že Návrh neobsahuje doložení zveřejnění dokumentu D1, nutno přisvědčit žalobkyni, že takový postup je v rozporu se zásadou koncentrace řízení o výmazu užitného vzoru podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Úřad totiž uvedeným upozorněním nepřímou vyzval Navrhovatele, aby doplnil své (absentující) skutkové tvrzení stran okamžiku zveřejnění dokumentu D1, respektive aby označil důkazy k prokázání takového tvrzení. Podle výše rozvedených právních a judikatorních východisek je řízení o výmazu užitného vzoru ovládáno přísnou zásadou koncentrace řízení. Žalobkyní odkazovaná judikatura je v tomto směru zcela přílehlavá, zejména pokud jde o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2012, č. j. 9 Ca 203/2009 - 64, v němž Městský soud v Praze vyslovil mimo jiné závěr, že *„[d]ůkaz prokazující námitku nenovosti technického řešení chráněného užitným vzorem musí vykazovat zároveň oba znaky jak znak obsahový, tak znak spočívající ve zveřejnění tohoto obsahu.“* Tedy již v samotném návrhu na výmaz užitného vzoru musí být z přiložených důkazních prostředků seznatelné, zda a kdy byl jejich obsah zveřejněn. Rozhodnutí správního orgánu nemohou být opřena o důkazy, které nebyly přílohou původního návrhu (srov. *a contrario* bod 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021 - 126, či bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 10 As 112/2014 - 53), a to ani ve vztahu ke znaku spočívajícím v (okamžiku) zveřejnění rozhodného obsahu.
96. V uvedeném případě však Prvostupňové i Napadené rozhodnutí bylo, byť okrajově, založeno na dokumentu D1, k jehož obsahu dle uvedeného výkladu neměly správní orgány přihlížet. Respektive Úřad nepřímou vyzval Navrhovatele k doložení data zveřejnění daného dokumentu, v důsledku čehož byl následně (nesprávně) obsah této listiny považován v rozporu se zásadou koncentrace řízení za stav techniky podle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. Soud proto uzavírá, že dokument D1, s ohledem na absenci údaje o okamžiku zveřejnění, respektive důkazního prostředku prokazujícího datum zveřejnění, ve světle předestřených úvah ohledně koncentrace řízení, nelze považovat za stav techniky a ze strany správních orgánů k obsahu takové listiny nemělo být přihlíženo. Nelze totiž souhlasit s žalovaným, že by se jednalo o pouhé *„vyjasnění návrhu na výmaz“*, neboť svou povahou šlo o doplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodných skutečností, přesněji řečeno o dodatečné označení důkazů, které zákon nepřipouští. Stejně tak žalovaným odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2015, č. j. 8 A 161/2012 - 89, na věc není přílehlavý, neboť jeho závěry byly úzce provázány s jinými skutkovými okolnostmi. V odkazovaném případě se jednalo o situaci, kdy v návrhu na výmaz užitého vzoru byl označen důkaz fotografií výrobku s tím, že následně byl předložen důkaz výrobkem jako takovým. V předmětném řízení však šlo o případ, kdy Návrh neobsahoval žádný důkaz k prokázání okamžiku zveřejnění dokumentu D1, tedy znak spočívající ve zveřejnění obsahu dané listiny zcela absentoval. Soud nicméně předeseílá, že z důvodů, jimž se podrobně věnuje níže, nemělo toto pochybení vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí.

97. Vzhledem k úzké souvislosti mezi porušením zásady koncentrace řízení a další, dle žalobkyně zásadní vytykanou nesprávností, spočívající v překročení pravomoci správního orgánu mimo jiné ve vztahu k dotváření argumentace Navrhovatele, přistoupil soud na tomto místě v návaznosti na vypořádání se s problematikou koncentrace řízení právě k posouzení přidružených námitek stran svévolného vytváření argumentace správními orgány. Uvedená námitka překročení pravomoci byla opět rozprostřena mezi několika žalobními body, pročež soud považuje za vhodné se ke všem žalobním bodům dotčeným námitkou překročení pravomoci vyjádřit na jednom místě.
98. Jádrem argumentace v této souvislosti vyjádřila žalobkyně námitkami soustředěnými pod **šestý žalobní bod**. Překročení pravomoci vyplývá dle žalobkyně ze závěrů Úřadu a jeho předsedy o tom, že veškeré Namítané dokumenty byly zveřejněny přede dnem práva přednosti, ačkoliv Navrhovatel taková tvrzení v Návrhu stran dokumentů D1 až D4 neuvedl. U dokumentu D1 bylo tvrzení Navrhovatele o datu zveřejnění doplněno až na základě výzvy Úřadu a nemělo k němu být přihlíženo. Nadto Úřad přistoupil k neoprávněnému ověření údaje o zveřejnění dokumentu D1 z vlastní iniciativy.
99. S uvedenou námitkou se žalovaný v rámci rozkladového řízení vypořádal následovně. Předseda Úřadu již v Napadeném rozhodnutí popsal, jakým způsobem lze v obecné rovině prokazatelně doložit okamžik zveřejnění dokumentů na internetu. Jednou z možností je i podle EPÚ využití internetového archivu „Wayback Machine“ (web.archive.org), který umožňuje zjistit obraz zadané webové stránky, pakliže je archivován. Žalovaný nesouhlasil, že by Úřad překročil své kompetence, když na internetovém archivu správnost údajů o datu zveřejnění dokumentu D1 ověřil. Nejednalo se totiž, jak předestírala žalobkyně, o opatření vlastního důkazu ze strany Úřadu, ale o ověření údaje vztahujícího se k důkazu, který byl Úřadu předložen spolu s návrhem na výmaz Užitého vzoru.
100. Soud konstatuje, že za nesprávný by bylo možné označit postup, kterým by správní orgán z vlastní iniciativy, např. za použití výše zmiňovaného portálu web.archive.org, přistoupil k ověření data zveřejnění daného dokumentu bez předchozího doložení konkrétního odkazu ze strany Navrhovatele. To se však v posuzovaném případě nestalo, neboť samotné kontrole okamžiku zveřejnění dokumentu D1 doplnění odkazu na citovaný portál ze strany Navrhovatele předcházelo. Úřad tedy sice nepřekročil svou pravomoc, pokud zkoumal důkazní prostředek předložený Navrhovatelem (rozklikl příslušný odkaz na web.archive.org), nicméně v rozporu se zákonem Navrhovatele k předložení důkazu o zveřejnění vyzval a již jen z tohoto důvodu se jedná o nepřípustný důkaz, z něhož v řízení o výmazu užitého vzoru nemělo být vycházeno. V této souvislosti soud dává žalobkyni opakovaně za pravdu, že správní orgány z obsahu dokumentu D1 neměly vycházet, když jeho zveřejnění bylo doloženo v rozporu se zásadou koncentrace řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

101. Pokud jde o doložení data zveřejnění zbylých dokumentů, zejména dokumentu D3, soud konstatuje a považuje pro posouzení této žalobní subnámitky za klíčové, že v Návrhu je okamžik zveřejnění dané listiny označen, a sice rok 2010. Tomu odpovídá i termín odevzdání tohoto dokumentu (bakalářské práce) a sice dne 30. 4. 2010. Žalobkyně se tedy mylí, pokud tvrdí, že Navrhovatel žádné relevantní skutkové tvrzení v tomto ohledu ve svém návrhu neuvedl. Jakkoli si lze jistě představit konkrétnější specifikaci okamžiku zveřejnění, nelze úspěšně tvrdit, že návrh, resp. jeho přílohy žádné relevantní tvrzení k této skutkové otázce neobsahovaly. Žalovaný pak ve svém vyjádření k žalobě k tomuto žalobnímu bodu odkázal na ustanovení § 47b zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, týkající se zveřejňování bakalářských prací. Pro úplnost pak ještě žalovaný poukázal na webovou stránku <https://dspace.vsb.cz/handle/10084/79292>, na níž je zveřejnění, resp. vydání dokumentu D3 v roce 2010 nade vší pochybnost potvrzeno. Soud se s argumentací žalovaného ztotožňuje a pouze upřesňuje, že dle uvedeného odkazu na databázi kvalifikačních prací byl dokument D3 do systému nahrán dne 29. 9. 2010.
102. Za nejvýznamnější pochybení však žalobkyně označila hodnocení dokumentu D3, při kterém Úřad nad rámec tvrzení Navrhovatele dovedl, že součástí popisovaného řešení v rámci stavu techniky měla být řídicí jednotka i připojení k internetu. Nejen, že takovým postupem došlo k překročení pravomoci správního orgánu, uvedená skutečnost z dokumentu D3 neplyne. Argumentace Navrhovatele k nároku 1 Užitého vzoru ve vztahu k dokumentu D3 se skládala z jedné věty. Ze strany Úřadu a žalovaného došlo k neoprávněnému a svévolnému dotváření argumentace, což žalobkyně označila za postup absolutně neakceptovatelný a rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100. Zároveň zdůraznila, že správní orgán je limitován obsahem návrhu, který nelze překročit. Této povinnosti však Úřad, respektive žalovaný, nedostál, neboť v rámci správního řízení provedl k důkazu listinu, ačkoliv nebyla jako důkaz řádně označena, tvrzení Navrhovatele interpretoval odlišně od jeho obsahu a zároveň tvrzení Navrhovatele sám doplnil o novou argumentaci.
103. Soud se v intencích žalobní argumentace předně zabýval tím, zda ze strany správního orgánu došlo k překročení pravomocí spočívajícím v nepřipustném dotváření argumentace Navrhovatele. Vycházel přitom z výše uvedených právních a judikatorních východisek, které aplikoval v kontextu posuzovaného případu. Zaměřil se proto na porovnání obsahu argumentace uvedené v Návrhu s rozsahem odůvodnění ze strany správních orgánů.
104. Nutno předeslat, že tvrzení žalobkyně, dle něž se argumentace navrhovatele k nároku 1 Užitého vzoru ve vztahu k dokumentu D3 skládá z jedné věty, je v rozporu s obsahem správního spisu. Je sice pravdou, že Navrhovatel s odkazem na dokument D3 na str. 8 odst. 2 Návrhu uvádí, že „[v] dokumentu D3 je ve vyznačené pasáži přítomen popis systému, který na základě přijaté informace z operačního střediska nastaví nejvhodnější trasu do GPS navigace zásahovém vozidle.“ Navrhovatel se však neomezil pouze na toto tvrzení. Již na str. 6 Návrhu totiž shrnuje charakteristiky Užitého vzoru, k nimž poznamenává, že „[v] popisu užitého vzoru není specifikováno, jakými technickými komunikačními kanály si počítačová síť Internet předává datové pakety. Popis užitého vzoru je neúplný, zejména kapitola „Příklad provedení“, vzhledem ke skutečnosti, že použití sítě Internet má překonat nedostatek vyplývající z provozu sítí mobilních operátorů, a vzhledem k faktu, že technologie pro datový přenos GPRS byla sbory požární ochrany v době podání přihlášky užitého vzoru používána (viz důkaz D3).“ V navazující části Návrhu je pak konkrétně popsáno, z jakých důvodů ani jeden nárok Užitého vzoru nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. Za předpokladu seznámení

odborníka s existencí bezdrátových počítačových sítí pro připojení k internetu Navrhovatel dovozoval, že takový odborník by s přípravou systému pro usnadnění výjezdu jednotek požární ochrany na místo mimořádné události, respektive s propojením daných systému prostřednictvím internetu, s ohledem na obsah Namítaných dokumentů, neměl problém. Nadto navrhovatel ve vztahu k nároku 3 Užitého vzoru doplnil, že *„[v]ytvoření technického řešení uvedeného v nároku na ochranu N3 není nové ani nepřekračuje rámec pouhé odborné dovednosti, protože v důkazu D3 (str. 32) je uvedeno, že současně s odesláním instrukce k výjezdu jednotek požární ochrany je vzdáleně nastavena satelitní navigace v zásahovém vozidle. Navigace je obvykle ke vzdálenému zařízení připojena běžným technickým prostředkem pro vzdálené připojení, tedy např. přes počítačovou síť Internet.“* Z uvedeného obsahu Návrhu je tedy zřejmé, že Navrhovatel se neomezil na prostý odkaz na zákonná ustanovení a předložení blíže nespecifikovaných listinných důkazů. Svá konkrétní tvrzení dostatečně určitým způsobem provázal s odkazem na příslušné pasáže listinných důkazů. Obsah argumentace Navrhovatele následně soud porovnal s rozsahem odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí tak, aby určil, zda ze strany správního orgánu došlo k nepřípustnému dotváření argumentace v intencích předestřených žalobkyní. V této části se přitom nezabýval samotnou správností Napadeného rozhodnutí, tedy zda Užité vzor je způsobilý k ochraně dle zákona č. 478/1992 Sb., ale pouze zhodnocením, zda správní orgány nepřekročily svou pravomoc, tedy zda mimo jiné neporušily zásadu rovnosti zbraní a rovného zacházení s účastníky, akcentovanou žalobkyní pod **desátým žalobním bodem**. Jinými slovy se soud, stejně jako doposud, zabýval pouze tím, zda správní řízení nebylo stíženo vadou, která by měla za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí, a nikoliv otázkou splnění podmínek podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb., k níž své závěry blíže rozvádí v bodech 122 a násl. níže.

105. Již v Prvostupňovém rozhodnutí Úřad uvedl, že *„[z]a nejbližší stav techniky pro posouzení přesahu rámce pouhé odborné dovednosti technického řešení podle napadeného užitého vzoru lze považovat dokument D3. Podle dokumentu D3 se síť Internet, konkrétně přenos dat technologií GPRS (General Packet Radio Service, tj. služba umožňující uživatelům mobilních telefonů GSM, viz výše, přenos dat a připojení k Internetu a internetové spojení na bázi paketů), využívá pro přenos dat z operačního střediska (KOPIS) přímo do navigace GPS v zásahových vozidlech. Možnost využití Internetu nejen pro komunikaci mezi operačním střediskem a vozidlem, nýbrž i pro komunikaci mezi operačním střediskem a pevnou stanicí požární ochrany, je však pro odborníka v oboru zcela zřejmá, neboť v rámci systému popsaného v dokumentu D3 je v zásahovém vozidle umístěn displej, který je rovněž schopen zobrazit příkaz k výjezdu, přijatý od operačního střediska, tedy včetně popisu trasy a informací o mimořádné události, přičemž z hlediska přenosu dat je zcela lhostejno, kde konkrétně je příslušný displej umístěn, tj. zda je umístěn v pevné stanici či ve vozidle. Systém používaný podle dokumentu D3 v rámci HZS Plzeňského kraje dokládá, že využití sítě Internet bylo pro komunikaci v rámci hasičských jednotek ke dni práva přednosti napadeného užitého vzoru známé. Mapové zobrazení trasy k mimořádné události, jako je tomu v nároku 1 napadeného užitého vzoru, je pro odborníka znalého dokumentu D3 rovněž zřejmé, neboť mapové zobrazení je běžnou součástí navigace ve vozidle, a logicky je lze realizovat i v podmínkách pevné stanice požární ochrany. Kromě toho je mapový výstup v rámci stanice požární ochrany v obdobném systému svolávání a informování jednotek požární ochrany znám z dokumentu D1. Pro odborníka znalého elektronického systému svolávání a informování jednotek požární ochrany podle dokumentu D3 je na základě obsahu dokumentu D1 možnost doplnění popisu trasy o její mapu zcela zřejmá. Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že technické řešení podle nezávislého nároku 1 na ochranu*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

napadeného užitého vzoru vyplývá zřejmým způsobem z kombinace dokumentů D3 a D1, jakož i s všeobecnými znalostmi odborníka v oboru, a proto nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti.“ (viz odst. 3 na str. 17 – odst. 2 na str. 18 Prvostupňového rozhodnutí). K rozkladové námitce Žalobkyně stran dotváření argumentace pak předseda Úřadu konstatoval, že „[p]odložení v návrhu uplatněného důvodu pro výmaz dílčími argumenty, které navrhovatel výslovně nezmínil, neznamena změnu důvodů návrhu nebo jejich vlastní domýšlení správním orgánem. Odvolací orgán v tomto směru odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 47/2014 - 100 (poslední odstavec na str. 7 až druhý odstavec na str. 8).“ (viz odst. 2 na str. 34 Napadeného rozhodnutí).

106. Porovnáním výše uvedených, pro posouzení důvodnosti **šestého žalobního bodu** klíčových pasáží jednotlivých rozhodnutí a obsahu Návrhu, soud dospěl k závěru, že je třeba se s citovaným způsobem vypořádání se s rozkladovou námitkou ze strany žalovaného ztotožnit. Správní orgány nepřekročily svou pravomoc, pokud argumentaci Navrhovatele podpořily vlastními úvahami. Soud uzavírá, že Navrhovatel svá tvrzení o důvodnosti výmazu Užitého vzoru již v Návrhu vylíčil dostatečně konkrétním způsobem, přičemž současně (zcela v souladu se shora prezentovanými judikatorními východisky) odkázal na příslušné části předložených dokumentů. V této souvislosti je vhodné upozornit, že podle § 2 odst. 2 správního řádu „[s]právní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.“ Citované ustanovení zakotvuje zásadu zákazu zneužití (resp. překročení) pravomoci správním orgánem (v podrobnostech viz např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 56 a násl.). Do této zásady spadá také užší zásada zákazu zneužití správního uvážení. Již z textu citovaného ustanovení je však patrné, že nezahrnuje právě a pouze tuto užší zásadu týkající se jen správního uvážení, nýbrž obecněji stanoví povinnost uplatňovat všechny pravomoci toliko k zákonnému účelu a v zákonném rozsahu. V řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru je žalovaný vázán návrhem a v něm uplatněnými důvody. Nejsou-li důvody návrhu dostatečné, musí jej zamítnout. Jak již bylo uvedeno výše, uvedené pravidlo ovšem nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. „Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu, které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci“ (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 - 62). V návrhu bylo tvrzeno, že řešení, které je předmětem Užitého vzoru, již bylo známo z přesně označených částí Namítaných dokumentů, respektive, že by je běžný odborník z těchto dokumentů dovedl. Veškeré argumenty žalovaného, v nichž žalobkyně spatřuje konstruování nových důvodů, jsou pouze úvahami podporujícími důvody uplatněné v Návrhu. Podložil-li správní orgán důvod pro výmaz Užitého vzoru (který byl v návrhu uplatněn) dílčími argumenty, které Navrhovatel výslovně nezmínil, nelze to považovat za překročení jeho pravomoci. Nešlo totiž z jeho strany o výmaz užitého vzoru z důvodů, které nebyly v Návrhu uplatněny.
107. Soud proto uzavírá, že správní orgány z vlastní iniciativy nevytvářely nové důvody svědčící pro výmaz Užitého vzoru a zároveň ani nevycházely z jiných, než žalobkyní označených částí předložených listinných důkazů, konkrétně z Navrhovatelem označené části dokumentu D3 (str. 27–34). Kvalita a s ní související konkrétnost argumentace Navrhovatele uvedená v Návrhu byla dostatečná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

108. Žalobkyně překročení pravomoci správního orgánu dále dovozovala z postupu, jakým žalovaný dospěl k osvědčení právního zájmu Navrhovatele podle § 17 odst. 4 zákona č. 478/1992 Sb. Současně s tím pod **čtvrtým žalobním bodem** namítala absenci tvrzení o právním zájmu v Návrhu. S tím se pojí i argumentace obsažená v **pátém žalobním bodu**, kterou žalobkyně brojila proti způsobu, jakým se Úřad či jeho předseda (ne)vypořádal s nekalým záměrem Navrhovatele, který měl spočívat ve snaze obstruovat civilní řízení vedené proti jeho osobě blízké ve vztahu k její odpovědnosti za kontinuální porušování Užitého vzoru mající znaky nekalé soutěže. K námitce uvedené v **pátém žalobním bodu** soud konstatuje, že v „nekalém záměru“ Navrhovatele, jak jej předestřela žalobkyně, soud spatřuje spíše dle žalobkyně v Návrhu absentující právní zájem podle § 17 odst. 4 zákona č. 478/1992 Sb. Je totiž běžnou praxí, že v civilním řízení ohledně nároku z porušování ochrany užitého vzoru se žalovaný předně brání právě tímto způsobem, tedy že tvrdí, že technické řešení chráněné užitným vzorem nesplňuje podmínky ochrany podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. Nejjednodušším prostředkem, jak uvedené tvrzení prokázat, je pak podání návrhu na výmaz užitého vzoru.
109. Nesouhlasila-li žalobkyně s tím, že správní orgán vyhodnotil stížnost Navrhovatele jako relevantní zdroj odůvodnění jeho právního zájmu, aniž stížnost žalobkyni postoupil, čímž jí odňal právo vyjádřit se ke skutečnostem ve stížnosti obsaženým, soud k argumentaci žalobkyně uvádí, že není opodstatněná. Stejně tak neobstojí argumentace, kterou žalobkyně podpořila **čtvrtý žalobní bod**.
110. Žalovaný již v Napadeném rozhodnutí konstatoval, že Užitný vzor zanikl dne 11. 7. 2022 (tj. po datu podání rozkladu) podle § 16 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. uplynutím doby jeho platnosti. V souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 478/1992 Sb. proto zkoumal existenci právního zájmu Navrhovatele na výmazu. Právní zájem byl přitom shledán v tom, že žalobkyně pro údajné porušování Užitého vzoru podala na sestru Navrhovatele žalobu v civilním řízení. Ve vyjádření k žalobě pak svou obranu korigoval v tom směru, že Navrhovatel nemusel právní zájem prokazovat, neboť v době vydání Prvostupňového rozhodnutí byl Užitný vzor stále v platnosti, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 218/2017 - 46. Uvedenou obranu ve vyjádření žalovaného k žalobě, jakož i citovanou judikaturu, shledal soud zcela přílehavou, neboť Nejvyšší správní soud vysvětlil, že *„navrhovatel výmazu užitého vzoru nemusí v návrhu prokazovat právní zájem, pokud je užitný vzor v platnosti v době podání návrhu.“* Taktéž odborná literatura se kloní k závěru, že *„[n]ávrh lze podat kdykoli po zápisu užitého vzoru do rejstříku po celou dobu jeho platnosti. Pokud je návrh na výmaz podán po zániku užitého vzoru, potom navrhovatel právní zájem na výmazu osvědčit musí.“* (HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017). Návrh na výmaz byl podán dne 18. 5. 2021 a Užitný vzor zanikl uplynutím jeho platnosti až dne 11. 7. 2022. V době podání Návrhu byl tedy Užitný vzor stále platný, pročez Navrhovatele nestíhala povinnost k prokázání právního zájmu podle § 17 odst. 4 zákona č. 478/1992 Sb. Soud proto shrnuje, že námitky stran právního zájmu Navrhovatele uvedené pod **žalobními body 4, 5 a 6** nejsou důvodné.
111. Žalobkyně dále námitkami soustředěnými pod **třetím žalobním bodem** upozorňovala na formální nedostatky Návrhu. V Návrhu podle jejího přesvědčení absentovaly identifikační údaje Navrhovatele, tj. jeho datum narození či identifikační číslo osoby. Uvedenou vadu přitom dle žalobkyně nelze zhojit identifikací zástupce Navrhovatele, neboť jeho označení je samostatnou povinností, která náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správního řádu nenahrazuje. Žalobkyně v této souvislosti dále namítala, že ani údaje z plné moci Navrhovatele, založené do spisu dne 14. 6. 2021 (opět opožděně – k výzvě, nikoliv s Návrhem samotným), nemohou sloužit jako podklad k doplnění Návrhu, neboť jde o samostatnou listinu, která součástí obsahu Návrhu není. Nadto ani plná moc úplné identifikační údaje Navrhovatele neobsahuje. Vzhledem k obsahu plné moci vyjádřila žalobkyně pochybnosti o oprávnění právního zástupce Navrhovatele k podání Návrhu, kdy řádné zmocnění k podání návrhu ani k zastupování v řízení nebylo prokázáno, pročez k Návrhu nemělo být vůbec přihlíženo. Poukázala přitom na nesrovnalosti stran datace podpisů plné moci, jakož i skutečnost, že plná moc byla udělena k zastupování ve věci návrhu na výmaz užitného vzoru, jehož majiteli jsou osoby od žalobkyně odlišné. Současně s tím označila žalobkyně Návrh za neurčitý, až nesrozumitelný, neboť absentuje jeho řádné odůvodnění.

112. Uvedené argumenty byly opět vypořádány žalovaným v rámci rozkladového řízení, když konstatoval, že ačkoliv Návrh neobsahoval datum narození Navrhovatele, z jeho obsahu bylo patrné, kdo jej činí, neboť byl mimo jiné podepsán jeho zástupkyní (právníckou osobou), a to včetně uvedení jejího identifikačního čísla. Zmocnění bylo přitom doloženo po výzvě Úřadu plnou mocí, a v souladu s § 33 odst. 1 správního řádu bylo proto řádně prokázáno.
113. Je sice pravdou, že absence údaje o datu narození je vadou podání, jak plyne ze závěrů rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 102/2017 - 43, podle nichž „[z]a vadu podání lze považovat skutečnost, že žadatelé v něm nejsou označeni také datem narození. Obecní úřad měl tedy správně žadatele vyzvat k doplnění této náležitosti podle § 37 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že tak neučinil, však nepředstavuje vadu řízení, která by měla v posuzovaném případě za následek nezákonnost rozhodnutí obecního úřadu. Z hlediska § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání především zřejmé, kdo je činí, které věci se týká, a co navrhuje. Postup k odstranění vad podání nemá být samoúčelný (pouze získání formálně bezvadného podání), ale má sloužit k ujasnění podstatných náležitostí podání v situaci, kdy nejsou z tohoto podání zřejmé a jejich absence neumožňuje podání projednat.“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 - 48, ve vztahu k náležitostem správního rozhodnutí, když vysvětlil, „[ž]e „smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ Pokud tedy správní orgán projednal Návrh, který neobsahoval všechny zákonem stanovené náležitosti, nejednalo se nicméně v kontextu identifikovaných nedostatků o vadu řízení, která by sama o sobě automaticky vedla k nezákonnosti rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Z obsahu správního spisu se přitom podává, že z podání bylo zřejmé, kdo jej činí, které věci se týká a co navrhuje. Absence data narození Navrhovatele proto nezákonnost Napadeného rozhodnutí způsobit nemohla. Stejně tak ani nepřiložení plné moci nemohlo vést k nezákonnosti vydaných rozhodnutí, neboť plná moc byla k oprávněné výzvě Úřadu dodatečně doložena.
114. K této dílčí otázce žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 2 Afs 119/2006 - 62, konstatoval, že námitky žalobkyně stran obsahu či způsobu vystavení plné moci jsou nedůvodné. Platí totiž, že oprávnění k zastupování může být prokázáno i následně, plná moc nemusí být součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

návrhu na výmaz užitého vzoru. Skutečnost, že plná moc nereflektovala přechod práv k Užitému vzoru z původních majitelů na žalobkyni, je nepodstatná, neboť pro určení rozsahu zástupčího oprávnění postačí, že je správně označen Užité vzor. Se zde reprodukovanou argumentací žalovaného se soud zcela ztotožnil, odkazujíc pro úplnost na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 62/2010 - 126. Soud výtky žalobkyně stran formálních náležitostí Návrhu a plné moci soustředěné pod **třetím žalobním bodem** z uvedených důvodů neshledal opodstatněnými. Jednalo se sice o vady, které však s ohledem na okolnosti daného případu v konečném důsledku nezákonnost Napadeného rozhodnutí založit nemohly.

115. Pokud jde o námitky soustředěné pod **sedmý žalobní bod**, žalobkyně vytýkala správním orgánům, že se nevypořádaly s jejími návrhy, přesněji řečeno že odpovídajícím způsobem nereflektovaly podání žádosti o určení. Žalobkyně podala žádost o určení, jejíž předmětem je zjištění, zda technické řešení, které je obdobné jako systém Užitého vzoru, avšak které pro přenos informací používá pouze základní rozhraní telekomunikační sítě GSM, a tedy nikoliv internet, spadá do rozsahu Užitého vzoru. Žalobkyně vyřešení předmětu žádosti považovala za předběžnou otázku ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, správní orgán však řízení o výmazu Užitého vzoru nepřerušil. Nadto žalobkyně navrhovala provedení důkazu spisem řízení o žádosti o určení, k čemuž Úřad nejen že nepřistoupil, ale tento nesprávný postup v Prvostupňovém rozhodnutí ani neodůvodnil.
116. Je pravdou, že žalobkyně se v průběhu řízení před Úřadem domáhala jeho přerušení s tím, že podala žádost o určení, jejíž posouzení považovala za předběžnou otázku. V rozkladu následně namítala, že Úřad nepostupoval správně, pokud řízení o výmazu Užitého vzoru nepřerušil do rozhodnutí o žádosti o určení, čímž upřel žalobkyni možnost předložit důkazní prostředek. Žalovaný již v rozkladovém řízení shledal námitku žalobkyně nepřijatelnou s tím, že Úřadem bylo náležitě vysvětleno, z jakých důvodů nelze žalobkyni navrhovaným způsobem v řízení postupovat. K tomu žalovaný doplnil, že v žádosti o určení jde pouze o interpretaci rozsahu ochrany patentu, resp. určitého užitého vzoru, ve vztahu k předmětu určení popsanému v žádosti. Úřad se přitom nezabývá otázkami souvisejícími s právoplatností udělení patentu. Určovací řízení proto nemůže pro řízení o výmazu představovat předběžnou otázku, a tak Úřad postupoval správně, pokud řízení o výmazu z důvodu žádosti o určení nepřerušil. Důkaz spisem ve vztahu k žádosti o určení s předmětem řízení (o výmazu Užitého vzoru) nemá relevantní souvislost, proto nebyl podle žalovaného důvod jej provádět (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 9 A 251/2015 - 135). Obdobně argumentoval žalovaný ve vztahu k neprovedení důkazu popisem předmětu určení, kdy nadto doplnil, že návrh byl předložen v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu.
117. Lze souhlasit s žalobkyní, že Prvostupňové rozhodnutí ve svém odůvodnění blíže (detailněji) neosvětluje, proč k přerušení řízení o výmazu Užitého vzoru Úřad nepřistoupil, když obsahuje toliko odkaz na § 21 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb., dle něž se ustanovení správního řádu o přerušení řízení pro řízení o výmaz užitého vzoru nepoužije. Žalovaný se však v Napadeném rozhodnutí se všemi námitkami či procesními návrhy týkajícími se žalobkyni podané žádosti o určení vypořádal, a to dle názoru soudu zcela správně. V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na obranu žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě, dle níž podstatou řízení o určení je zjištění, zda předmět určení spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru. Podstatou řízení o výmazu užitého vzoru je zjištění, zda užité

vzor splňuje s ohledem na podaný návrh a uplatněné důkazy podmínky ochrany. Obě řízení tak sledují jiný cíl.

118. Podle § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. platí, že „[p]ro práva na užitný vzor, spolumajitelské vztahy, pro zápis licenčních smluv k využití předmětu chráněného užitným vzorem, pro převody užitných vzorů, pro vztahy k zahraničí, pro zastupování v řízení před Úřadem, pro prominutí zmeškání lhůty, pro nahlížení do spisů, pro určovací řízení, pro zápis užitných vzorů utajovaných podle zvláštních předpisů, pro opravné řízení a pro udělování nucených licencí se obdobně použijí ustanovení zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.“
119. Podle § 67 zákona č. 527/1990 Sb. „[n]a žádost toho, kdo osvědčí právní zájem, Úřad rozhodnutím určí, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany určitého patentu na vynález“.
120. Jak vyplývá i z žalovaným trefně odkazované literatury, Úřad se při určovacím řízení otázkou „právoplatnosti“ udělení patentu nezabývá (srov. HARTVICOVÁ, Kateřina, CHLOUPEK, Vojtěch a kol. § 67 [Určovací řízení]. In: HARTVICOVÁ, Kateřina, CHLOUPEK, Vojtěch a kol. Patentový zákon. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 283). Promítnuto *per analogiam* do řízení o určení ve vztahu k užitným vzorům, při takovém typu řízení se otázka způsobilosti k ochraně dle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. neřeší. Žalobkyně žádostí o určení požadovala, aby Úřad určil, zda jí popsany předmět spadá do rozsahu ochrany Užitého vzoru. I pokud by Úřad v určovacím řízení dospěl k závěru, že tomu tak je, tedy že žalobkyní popsany předmět do rozsahu ochrany Užitého vzoru nespadá, na řízení o výmazu Užitého vzoru by to nemělo žádný vliv, neboť otázka „právoplatnosti“ užitého vzoru v řízení o určení není posuzována. Soud konstatuje, že jakékoliv zjištění v určovacím řízení by mohlo mít toliko vliv na žalobkyní odkazované civilní řízení, v němž se brání proti kontinuálnímu porušování Užitého vzoru majícímu znaky nekalé soutěže ze strany osoby blízké Navrhovateli, nikoliv však řízení o výmazu Užitého vzoru.
121. Soud k **sedmému žalobnímu bodu** uzavírá, že určení zda některé z technických řešení spadá, nebo nespadá do rozsahu ochrany určitého užitého vzoru, není v řízení o výmazu užitého vzoru relevantní, neboť v určovacím řízení se klíčové otázky způsobilosti užitého vzoru k ochraně neposuzují. Skutečnost, že technické řešení nespadá do rozsahu užitého vzoru, nemá vliv na posouzení způsobilosti k ochraně takového užitého vzoru. V řízení o určení se správní orgán splněním podmínek v § 1 zákona č. 478/1992 Sb. nezabývá. Správní orgány tedy nepochybily, pokud řízení o výmazu Užitého vzoru do skončení určovacího řízení nepřerušily, respektive pokud argumentaci související s určovacím řízením ze strany žalobkyně nepřikládaly při postupu v řízení o výmazu Užitého vzoru větší váhu. Závěrem třeba doplnit, že ačkoliv Prvostupňové rozhodnutí bližší vymezení důvodů stran určovacího řízení a jeho možného vlivu na řízení o výmazu užitého vzoru neobsahuje, v rámci rozkladového řízení bylo toto pochybení zhojeno (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017 - 40), protože ani tento žalobní bod není důvodný. Pokud jde o žalobkyní opakovaně namítanou nepřezkoumatelnost, soud v tomto směru odkazuje na výše uvedené body 73 - 79, v rámci nichž se otázkou přezkoumatelnosti Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí podrobně zabýval. Mimo jiné přitom neshledal, že by se žalovaný s otázkou tvrzené vnitřní rozpornosti v rámci rozkladového řízení odpovídajícím způsobem nevypořádal.
122. Námitkami pod **osmým žalobním bodem** žalobkyně brojila v podstatné části již proti samotnému věcnému posouzení provedenému v Napadeném rozhodnutí, tedy proti závěru

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správních orgánů, že podmínky pro výmaz Užitého vzoru byly splněny, respektive že technické řešení chráněné Užitným vzorem nesplňuje podmínky, pro které by mělo podléhat zákonné ochraně. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že předmětná argumentace žalované byla rozprostřena i do námitek pod **devátým žalobním bodem**, jimiž bylo upozorňováno na chybné zjištění skutkového stavu stran okamžiku zveřejnění dokumentů D3 a D7 a právního zájmu Navrhovatele. Na tomto místě soud pouze ve stručnosti opakuje, že prokázání právního zájmu Navrhovatele nebylo na skutkovém půdorysu nyní posuzovaného případu potřeba a že okamžik zveřejnění dokumentu D3 byl správnými orgány zjištěn správně. Naopak, jak již bylo vyjádřeno výše, správní orgány v rozporu se zásadou koncentrace řízení mezi stav techniky zařadily i dokument D1 (z jehož obsahu částečně vycházely), ačkoliv vzhledem k absenci označení důkazu k prokázání zveřejnění dané listiny již v Návrhu k poznatkům vyplývajícím z provedení tohoto důkazního prostředku přihlížet neměly. Správní orgány se tak při zjišťování skutkového stavu dopustily pochybení, přičemž soud se v této souvislosti musel zabývat otázkou, zda takové pochybení mohlo mít vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí. Posuzoval tedy, zda by o Návrhu na výmaz Užitého vzoru bylo možno kladně rozhodnout i bez skutečností zjištěných (nepřípustným způsobem) z dokumentu D1. Ještě předtím je však třeba reprodukovat úvahy žalovaného, které vedly k věcným závěrům Napadeného rozhodnutí, o něž se výmaz Užitého vzoru opíral. Pokud by totiž z kombinace dokumentů D1 a D3 nebylo možno nesplnění podmínky podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb., dovodit, nebylo by účelné zabývat se tím, zda závěry žalovaného ob stojí toliko na podkladu dokumentu D3.

123. Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí zaměřil na posouzení splnění, resp. nesplnění podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti ve vztahu k technickému řešení chráněnému Užitným vzorem. Vysvětlil, že pokud k vytvoření technického řešení postačovala jen rutinní práce odborníka, podmínka přesahu pouhé odborné dovednosti naplněna není. Tak tomu přitom bylo i v případě Užitého vzoru, neboť pro přesah pouhé odborné dovednosti je potřeba uplatnění jisté míry kreativního myšlení, která však v posuzovaném případě absentovala. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2019, č. j. 9 A 147/2013 - 129, žalovaný odmítl rozkladovou námitku žalobkyně, dle níž Úřad posuzoval splnění podmínky přesahu pouhé odbornosti spíše optikou hodnocení patentovatelnosti vynálezu. Způsob posouzení novosti a výsledku vynálezecké činnosti totiž musí být plně aplikovatelný i ve vztahu k užitným vzorům. V této souvislosti žalovaný shledal jako správné rovněž použití metody „problém a jeho řešení“ a odkázal na přílehlavé závěry uvedené na str. 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2007, č. j. 6 A 72/2001 - 75. Dále předestřel, že podstatou metody „problém a jeho řešení“ je určení dokumentu nejbližšího stavu techniky, formulace objektivního technického problému, který má být vyřešen, a následně posouzení, zda by odborník v oboru k chráněnému řešení dospěl při znalosti řešení z nejbližšího stavu techniky na základě své běžné rutinní činnosti, nebo zda by k nalezení chráněného řešení musel uplatnit i kreativní myšlení.
124. Žalovaný při hodnocení splnění dané podmínky shodně jako Úřad vycházel z obsahu Užitého vzoru, a to zejména z cíle, jehož se má chráněným technickým řešením dosáhnout. Technickým problémem, řešeným Užitným vzorem týkajícím se svolávání a informování jednotek požární ochrany, je odstranění nedostatků dosavadního stavu techniky, které spočívají v omezeném akustickém dosahu siren a v nespolehlivosti bezdrátové komunikace prostřednictvím mobilních operátorů nebo pagerových sítí mezi zařízením a operačním

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

střediskem, zejména v době živelních pohrom a významných událostí, kdy jsou sítě operátorů přetížené nebo nefunkční (str. 1, řádky 11 až 14 Užitého vzoru). Výhodou řešení podle Užitého vzoru je komunikace pomocí internetové sítě, která není závislá na stavu sítí mobilních operátorů a informace předává mnohem rychleji. Informace jsou přitom zpracovány do textové a audiovizuální podoby, což je snazší na rychlé pochopení, než čistě textová informace (str. 1 řádky 17 a 18 Užitého vzoru).

125. Obsah Užitého vzoru následně předseda Úřadu porovnal s obsahem Namítaných dokumentů, které představují stav techniky ve smyslu § 4 zákona č. 478/1992 Sb. Dospěl přitom ke stejnému závěru jako Úřad, tedy že dokument D3 představuje nejbližší stav techniky pro Užité vzor, neboť pochází z oblasti požární ochrany a řeší stejný technický problém, tj. problém komunikace mezi operačním střediskem a stanicemi jednotek požární ochrany, respektive koncovými zařízeními.
126. Pokud jde o nárok 1 Užitého vzoru, ačkoliv dokument D3 nepojednává o tom, že by komunikace mezi operačním střediskem a řídicí jednotkou měla probíhat prostřednictvím internetu, na existenci propojení podle žalovaného poukazuje (str. 34). Podle D3 odbavení datové věty zahrnuje nasazení potřebné techniky a vyhlášení poplachu na příslušné stanici, přičemž přenos informací z operačního střediska (KOPIS) do navigace GPS v zásahovém vozidle probíhá prostřednictvím datové sítě GSM/GPRS. Technologie GPRS je přitom službou umožňující uživatelům mobilních telefonů GSM přenos dat a připojení k internetu, a žalovaný se proto neztotožnil s rozkladovou námitkou žalobkyně, podle které využití sítě internet nebylo pro komunikaci v rámci jednotek požární ochrany ke dni práva přednosti Užitého vzoru známé. Rozdíl mezi řešením podle Užitého vzoru a dokumentu D3 spočívá toliko ve způsobu propojení operačního střediska a řídicí jednotky stanice, přičemž odborník v oboru by na základě obecných znalostí, které zahrnují známé nedostatky mobilních technologií, k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím (známé) sítě internet dospěl na základě své rutinní činnosti, tedy bez vynaložení kreativního myšlení. Řešení podle nároku 1 Užitého vzoru proto nepřesahovalo rámec pouhé odbornosti. Stejně tak ve vztahu k nároku 2 Užitého vzoru žalovaný odmítl, že by uvedené řešení, spočívající v tisku informace o mimořádné události a tisku mapy s trasou k mimořádné události, přesahovalo rámec pouhé odbornosti, neboť takový postup obsahoval dokument D3 na str. 27. Ani nárok 3 Užitého vzoru nebyl žalovaným shledán technickým řešením, přesahujícím rámec pouhé odborné dovednosti, neboť dokument D3 popisuje systém, kde je satelitní navigace v zásahovém vozidle propojená sítí internet s operačním střediskem, a odborník v oboru dokáže propojit sítí internet i řídicí jednotku a navigaci, aniž musel vynaložit kreativní myšlení. Žalovaný proto uzavřel, že ani jeden z nároků Užitého vzoru nesplňoval v době jeho práva přednosti podmínku přesahu rámce pouhé odbornosti ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb., pročež Prvostupňové rozhodnutí o výmazu Užitého vzoru z rejstříku v celém rozsahu shledal věcně správným.
127. Současně s tím se žalovaný vypořádal s dalšími rozkladovými námitkami žalobkyně, podle nichž Namítané dokumenty neobsahovaly automatizaci procesu zadávání dat, informace o řídicí jednotce či o její schopnosti uskutečňování audiovizuálních výstupů dle mimořádných událostí. Ani jednu námitku neshledal důvodnou mimo jiné s tím, že dokument D1 obsahuje informace o instalaci hardwarového a softwarového vybavení pro přiblížení operačního řízení jednotkám požární ochrany, přičemž právě tímto vybavením je implicitně míněna řídicí jednotka. Pokud jde o audiovizuální výstupy řídicí jednotky, k jejich uskutečňování neslouží řídicí jednotka, ale speciální koncová zařízení, jak plyne z Užitého vzoru. K tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

předseda Úřadu dodal, že nárok 1 obsahuje pouze informace týkající se propojení řídicí jednotky a operačního střediska sítí internet, způsob propojení řídicí jednotky s dalšími prvky systému není nijak specifikován. To platí i o automatizaci procesu, která z nároku 1 nevyplývá.

128. Soud souhlasí s konstatováním žalobkyně, dle něhož povinností přihlašovatele není uvést v rámci přihlášky podrobný popis všech prvků řešení s tím, že je nutné jasně a stručně vymezit předmět, který má být užitným vzorem chráněn [§ 8 odst. 3 písm. c) zákona č. 478/1992 Sb.]. Nelze se však již ztotožnit s tím, že by správní orgány při posuzování důvodnosti ochrany užitého vzoru měly přihlídnout k dalším jeho zásadním vlastnostem, které v jednotlivých nárocích nejsou žádným způsobem vymezeny. Jestliže tedy Užitný vzor neobsahuje žádné informace o automatizaci celého procesu, přestože se dle žalobkyně jedná o podstatný znak technického řešení, správní orgány nepochybily, pokud z vlastní iniciativy nyní uváděný prvek, který však Užitný vzor neobsahoval, nekonstruovaly. Bylo totiž na přihlašovatele, aby v rámci přihlášení Užitého vzoru takovou charakteristiku alespoň stručným způsobem popsal.
129. Žalobkyně úvodem **osmého žalobního bodu** konstatovala, že posouzení, zda předmětné technické řešení splňuje, či nesplňuje podmínky způsobilosti k ochraně užitnými vzory v rámci řízení o výmazu, je právní otázkou, které musí předcházet řádné dokazování, respektive podání návrhu obsahujícího přiléhavá tvrzení včetně označení důkazních prostředků. Navrhovatel však uvedenou povinnost řádně tvrdit a prokazovat nesplnil. Závěry žalovaného o důvodnosti Návrhu neměly oporu v provedeném dokazování, když byly učiněny na základě vlastního uvážení, bez relevantního podložení důkazy. Úřad jako nejbližší stav techniky určil dokument D3 a konstatoval, že řešení vyplývá zřejmým způsobem z kombinace dokumentů D1 a D3 za současného užití všeobecných znalostí odborníka v oboru. Nebylo však přitom konkrétně stanoveno, co je míněno obsahem všeobecných znalostí. Žalobkyně zdůraznila, že technické řešení přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť si lze jen stěží představit, že by průměrný odborník v požární ochraně dokázal sám bez většího úsilí navrhnout řídicí jednotku, která by na základě informačního toku internetem, napojeného k řídicímu centru, dokázala systémově uskutečnit přesné potřebné funkcionality, které jsou vždy specifické *ad hoc* dle mimořádné události, spočívající v požáru nebo jiném zásahu. Jedná se přitom o právní otázku, která byla posouzena zejména s odkazem na obsah dokumentu D3 bez patřičných tvrzení ze strany Navrhovatele. Nadto se v případě dokumentu D3 jedná toliko o bakalářskou práci, která obsahuje mnoho vlastních poznatků autora bez příslušného uvedení zdrojů a zkratky, které nejsou nikterak vysvětleny.
130. Otázku odbornosti dokumentu D3 zkoumal žalovaný již v rámci vypořádávání rozkladových námitek. S odkazem na § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. žalovaný konstatoval, že zmíněná bakalářská práce byla zveřejněna v roce 2010, a nepochybně tak představuje stav techniky pro Užitný vzor. Bakalářská práce byla vypracována pod odborným vedením, obsahuje vysvětlení zkratek v textu. Obecným námitkám žalobkyně stran relevance dokumentu D3 proto žalovaný nepřisvědčil, přičemž s uvedeným zdůvodněním se soud ztotožnil. Aniž by soud o míře kvality či odbornosti dokumentu D3 vyslovoval jakékoliv pochybnosti, nutno si uvědomit, že uvedené ukazatele předkládané listiny nejsou pro její zařazení do stavu techniky klíčové. Podstatné je, zda byla listina předem, od něhož přísluší přihlašovatele užitého vzoru právo přednosti, zveřejněna. Stavem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

techniky je přitom dle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. v tomto směru vše, tedy veškeré dokumenty zveřejněné před rozhodným dnem.

131. Pokud jde o nedostatek tvrzení ze strany Navrhovatele, ani v tomto ohledu soud žalobkyni nepřítakal, jak je podrobně rozvedeno v bodech 103 - 108 výše. Stejně tak opakovaná námitka žalobkyně stran užití neurčitých termínů ze strany správního orgánu bez jejich náležitého vymezení neobstojí, jak soud zhodnotil již ve vztahu k otázce přezkoumatelnosti Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí v bodech 73 - 79 výše.
132. Žalobkyně dále brojila proti postupu předsedy Úřadu, který technické řešení Užitého vzoru posuzoval optikou pravidel pro patentové právo. Zatímco u patentu se vyžaduje, aby řešení bylo výsledkem vynálezecké činnosti, tedy nevyplývalo pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky (§ 1 ve spojení s § 6 zákona č. 527/1990 Sb.), u užitných vzorů se vyžaduje pouze, aby řešení přesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti, což v daném případě zachováno prokazatelně bylo, a to i s přihlédnutím k obsahu dokumentů D1 a D3, z nichž neplynou vlastnosti v podstatných částech typické pro Užité vzory. Nadto výklad je nutno provádět z pohledu průměrného odborníka v daném oboru, což ve správním řízení nebylo učiněno. Zároveň žalobkyně nesouhlasila s posuzováním technického řešení chráněného Užitém vzorem metodou „*problem and solution approach*“ (ve vztahu k posouzení splnění podmínky překročení rámce pouhé odborné dovednosti), neboť užití uvedené metody nemá oporu v zákoně. Současně s tím zpochybnila míru odbornosti Úřadu a jeho předsedy. Namítala rovněž, že předložené důkazy měly být posuzovány ve vztahu k technickému řešení rovněž separátně, a nikoliv pouze celkově jako jeden plnohodnotný dokument.
133. Rovněž s těmito námitkami se již žalovaný vypořádal v rozkladovém řízení. Žalobkyně v žalobě neuvádí v tomto směru žádná nova, pročť soud odkazuje na příslušné odůvodnění Namítaného rozhodnutí. Pro úplnost pouze dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021 - 126, „[p]ostup správních orgánů „problém-řešení“ vychází z praxe Evropského patentového úřadu, který tímto způsobem zkoumá, zda patent splňuje podmínku ochrany, tedy že je výsledkem vynálezecké činnosti. Hodnocení za použití metody „problém-řešení“ zahrnuje tři kroky: 1. Určení nejbližšího stavu techniky. 2. Stanovení objektivního technického problému, který má být řešen. 3. Posouzení, zda nárokové řešení, vycházející ze stavu techniky a objektivního technického problému, by bylo odborníkovi zřejmé. Judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně dovodila, že postup „problém-řešení“ je namísto aplikovat i na zjištění, zda technické řešení přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. Tento postup proto lze považovat za vhodný jak ve vztahu k užitným vzorům, tak k patentům, a sice s tím rozdílem, že v posledně uvedeném kroku je třeba u užitných vzorů posoudit, zda došlo k překročení rámce odborné dovednosti; a u patentů, zda dané řešení vyplývá pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, bod 67).“ Užití uvedené metody bylo tedy Nejvyšším správním soudem ve vztahu k užitným vzorům aprobevováno, přičemž žalovaný při hodnocení podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti postupoval zcela v souladu s intencemi ustálené rozhodovací praxe. Pokud jde o způsob posuzování důkazů, soud odkazuje na obsah vyjádření žalovaného, dle něhož při posuzování přesahu rámce pouhé odborné dovednosti lze Namítané dokumenty kombinovat. Jak však již bylo uvedeno výše, ke kombinaci dokumentu D1 a D3 nemělo dojít, neboť dokument D1 nebylo možno považovat za součást stavu techniky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

134. Pokud pak jde o žalobkyní namítaný nedostatek míry odbornosti Úřadu či jeho předsedy, i s touto argumentací se žalovaný vypořádal v rozkladovém řízení. Žalovaný nepřisvědčil žalobkyni při zpochybnění odbornosti Úřadu ve vztahu k posouzení důvodnosti jednotlivých okolností významných pro rozhodnutí o výmazu Užitného vzoru. Úřad je ústředním orgánem státní správy specializovaným na ochranu práv duševního vlastnictví, k výkonu svých kompetencí je dostatečně odborně vybaven. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 8 A 85/2014 - 70, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 110/2016 - 28, a ze dne 12. 5. 2018, č. j. 1 Afs 71/2007 - 113. Uzavřel přitom, že aplikace § 56 věty první správního řádu, tedy ustanovení znalce k odbornému posouzení určité skutečnosti, v řízení nebyla na místě. Uvedenému zdůvodnění žalovaného v Napadeném rozhodnutí a rovněž dále rozvedeném ve vyjádření k žalobě soud přisvědčil. Je-li Úřad, jako ústřední orgán státní správy, zřízen k zajišťování ochrany práv duševního vlastnictví a je-li rovněž činný v oblasti právní úpravy patentových zástupců, získává, zpracovává a zpřístupňuje fond světové patentové literatury, zabezpečuje plnění závazků z mezinárodních smluv z oblasti průmyslového vlastnictví, jichž je Česká republika členem, a spolupracuje s mezinárodními organizacemi a úřady jiných států v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví, lze si jen těžko představit, že by neměl dostatečně kompetentní personální vybavení k posouzení návrhu na výmaz užitného vzoru. Ostatně přesně k takovému účelu byl zřízen. Nadto se dle názoru soudu v případě technického řešení, jež bylo chráněno Užitným vzorem, nejedná o natolik složité posouzení důvodnosti jeho ochrany, aby vyvstala potřeba znalce ustanovit. Z tohoto důvodu přitom k ustanovení znalce nebylo přistoupeno ani ze strany soudu, když podstatou chráněného řešení bylo v zásadě propojení již existujících prvků a zavedených systémů požární ochrany prostřednictvím internetu. K posouzení těchto otázek měl jak žalovaný, tak zdejší soud dostatek podkladů, a byl sám oprávněn, resp. povinen, provést náležitou interpretaci relevantních neurčitých právních pojmů a aplikovat rozhodná ustanovení na skutkový stav nyní posuzované věci.
135. Soud proto konstatuje, že se s výše uvedenými závěry žalovaného stran důvodnosti Návrhu, obsaženými v Napadeném rozhodnutí, ztotožnil.
136. Zbývalo však posoudit, zda by k nesplnění podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti bylo možné dospět i bez přihlédnutí k obsahu dokumentu D1, když se jednalo o listinu, jejíž zveřejnění (jako předpoklad k zařazení pod stav techniky podle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.) bylo v souladu s dříve uvedeným doloženo v rozporu se zásadou koncentrace řízení. Soud za tímto účelem přezkoumal, jakou měrou se zjištění získaná z obsahu dokumentu D1 podílela na závěru o důvodnosti Návrhu, když přisvědčil části argumentace pod **devátým žalobním bodem** stran chybně zjištěného skutkového stavu ohledně stavu techniky podle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.
137. Soud ověřil že Úřad při zjišťování skutkového stavu (určování stavu techniky) z obsahu dokumentu D1 vycházel na str. 17–18 Prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že „*[m]apové zobrazení trasy k mimořádné události, jako je tomu v nároku 1 napadeného užitného vzoru, je pro odborníka znalého dokumentu D3 rovněž zřejmé, neboť mapové zobrazení je běžnou součástí navigace ve vozidle, a logicky je lze realizovat i v podmínkách pevné stanice požární ochrany. Kromě toho je mapový výstup v rámci stanice požární ochrany v obdobném systému svolávání a informování jednotek požární ochrany znám z dokumentu D1. Pro odborníka znalého elektronického systému svolávání a informování jednotek požární ochrany podle dokumentu D3 je na základě obsahu dokumentu D1 možnost doplnění popisu trasy o její mapu zcela zřejmá.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Z uvedené formulace textu (mj. z užití spojení „*kromě toho*“) přitom plyne, že Úřad obsah dokumentu D1 uvedl toliko pro úplnost, když předně vycházel z dokumentu D3. Stejně tak hodnotil skutková zjištění předseda Úřadu, který se na str. 28 – 30 Napadeného rozhodnutí, kde porovnává obsah dokumentu D3 s technickým řešením chráněným Užitelným vzorem, o dokumentu D1 se zmiňuje pouze jednou větou, podle níž „*[m]ožnost realizace mapového zobrazení na stanici je pak popsána v dokumentu D1, který na str. 64 znázorňuje obrazy na garážovém monitoru na stanici zobrazující mapu s místem mimořádné události.*“ Zasazeno do kontextu skutkového stavu jde přitom o dílčí zjištění, které plyne rovněž z obsahu dokumentu D3, konkrétně z odst. 6.1. na str. 27. Uvedená pasáž dokumentu D3 pojednává o navigaci jednotek požárního hasičského sboru formou příkazu k výjezdu, což je tištěný popis trasy do určené adresy mimořádné události včetně základních informací o ní. Z textu je pak zřejmé, že tento způsob navigace slouží jako záložní systém pro případy výpadku optické signalizace. Možnosti tisku mapového zobrazení přitom bezesporu musí předcházet jeho vytvoření za pomoci příslušné výpočetní techniky (hardwarového zařízení), přičemž existence zobrazení informací (optická signalizace) na hasičské stanici je doloženo odkazem na „*tabla*“, tedy příslušné obrazovky.

138. Dokument D1 na str. 64 nad rámec obrazů garážových monitorů na stanici uvádí, že „*[s] cílem standardizovat přenos všech dostupných informací získaných o mimořádné události z krajského operačního a informačního střediska (dále jen „KOPIS“) Hasičského záchranného sboru k vysílání jednotce bylo na vybraných stanicích instalováno hardwarové a softwarové vybavení pro přiblížení operačního řízení jednotkám požární ochrany.*“ Nicméně k tomuto zjištění lze podle přesvědčení soudu jednoznačně dospět na základě dokumentu D3, a to konkrétně z již uvedeného odst. 6.1. na str. 27 ve spojení s odst. 6.3. na str. 29.
139. Soud proto uzavírá, že zjištění získaná z dokumentu D1 se na formování závěru o důvodnosti Návrhu nepodílela nikterak zásadním způsobem, a to i s ohledem na rozsah uvedených informací na jediné straně daného dokumentu, jejíž obsah nadto plyne z dokumentu D3. Ostatně i správní orgány zjištění z dokumentu D1 opakovaně užíly jako zjištění podpůrná, respektive jako dovětek, že uvedené zjištění plyne rovněž z dokumentu D1. Za nejbližší stav techniky byl jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost označen dokument D3.
140. S námitkami soustředěnými pod **desátým žalobním bodem** ohledně nedodržení zásady rovnosti zbraní se vypořádal žalovaný již v rámci rozkladového řízení. Konstatoval, že Úřad nepostupoval v rozporu s § 2 správního řádu, když podle § 37 odst. 3 správního řádu pomohl Navrhovateli odstranit nedostatky jeho podání. Úřad při hodnocení způsobilosti ochrany Užitého vzoru vycházel z Namítaných dokumentů, které hodnotil podle § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž nepřistoupil k uplatnění správního uvážení v souladu s § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb.
141. K uvedené argumentaci žalovaného soud zdůrazňuje, že v postupu, jímž Úřad vyzval Navrhovatele k dodatečnému doložení okamžiku zveřejnění dokumentu D1, je nutno spatřovat porušení § 2 správního řádu, způsobené nesprávným výkladem koncentrační zásady dle zákona č. 478/1992 Sb. Na správnosti závěru o důvodnosti Výmazu užitého vzoru, tedy na zákonnosti Napadeného rozhodnutí toto pochybení správního orgánu však v konečném důsledku nic nezměnilo a ve zbylých případech odkazovaných žalobkyní, zejména pokud jde o otázku nepřipustného dotváření argumentace nad rámec obsahu Návrhu, soud pochybení správních orgánů neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

142. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
143. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
144. Výrok III o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.